

BRIEVEN UIT BARCELONA

(een reisgids)

Marieke van der Lippe

VOORWOORD

Voor vier maanden was ik in Barcelona, ik was noch toerist, noch bewoner.

Mijn verkering ging direct na aankomst uit. Het appartement lag aan een 4 baans autoweg. Ik sprak geen Spaans.

Ik was een buitenstaander. Eenzaamheid en afstand tussen mij en de stad, tussen mij en de ander maakten mijn wereld heel klein. De relatie met mijn dolende ziel was prioriteit.

Dat is decadent. Er was tegelijkertijd een oorlog in Afghanistan, ook sliep elke avond een andere zwerver in mijn portiek.

Als je herkomst, in mijn geval Nederland, je hoogste goed is, als je je onzeker voelt door een vreemde taal en cultuur, maak je je gemeenschap zo klein mogelijk, en deze kleine gemeenschap maak je tot je identiteit.

Dat is logisch en eng, en pas na terugkomst realiseerde ik het me, omdat ik weer terug was in mijn vertrouwde omgeving, waarbij ik met een gerust hart naar binnen en buiten durfde kijken.

Het heeft me wel (mijzelf als) een buitenstaander, de behoefte aan een kleine gemeenschap, angst voor het onbekende. het idealiseren van herkomst, leren invoelen.

Het boek bestaat uit 4 delen, die allen het verschil als gemeenschappelijk motief hebben.

Veel lees en praktisch plezier gewenst,

Marieke van der Lippe.

INHOUD

<u>BRIEVEN</u>		
7	Vertek en aankomst	08-09
13	Nachtrust	20-09
15	La Paloma (fax)	24-09
21	Ronda litoral	09-10
26	Rood veel rood	19-10
34	Mannengedoe	28-10
40	Joder, vengo. vamos	02-11
47	Goede wil	09-11
52	Doorweekt	16-11
57	La Paloma	21-11
62	Een receptie	30-11
66	De woodchopper	04-12
72	Een roodbruin biggetje	08-12
77	Strijken en tokkelen	14-12
82	Landgrenzen	20-12
88	Kerstmis	29-12
94	Oud en Nieuw	12-01

119 TIPS

Allereerst / Buiten / Muziek / Museum / Galerie / Eten /
Drinken / Bar

129 TAAL

Een begin / Mannelijk–Vrouwelijk / Persoonsvorm /
Zijn of te zijn / Voorbije tijd / Vergaderen / Liefdesuit-
drukkingen / Schelden / Voetbaltermen / Huiselijk

143 VERTAAL

Politiek / Sport / Horoscoop / Het weer

153 CULTUUR

Geschiedenis / Catalaans / Culinair / Menukaart /
Flamenco / Feesten

BRIEVEN

08-09

Vertrek en aankomst

Je was er nog toen ik Kees belde en hij halverwege het gesprek in slaap viel, waarna ik hem de zo nodige laatste reiswaar sms-de: Doos, was, tang. Kus.

Hij belde me wakker, 'anders nog iets meebrengen?' vroeg hij. 'Cd's', antwoordde ik.

Dat was ook exact het enige wat hij bij zich had, geen computerdoos, geen schone kleren, geen tang om mijn voorwiel uit mijn fiets te halen, dus alles behalve een kus. 'Ga maar terug.'

Kees kan goed auto rijden. Maar borden lezen bijv. kan hij niet. Zo vroeg hij wel 3 keer wat traveaux betekende, terwijl er toch ook een bord staat met een man die een kuil graaft en een levensgrote plastic man die zijn arm op en neer beweegt met een vlaggetje in zijn hand. Een paar keer had hij de afslag niet gezien (zouden we nog het wel redden?), wel zag hij alle wijnstreek borden, Bordeaux (met 'daar heb je ook lekkere wijnen van') Rhône (met 'daar heb je ook lekkere wijnen van') Lanquedoc (met 'daar heb je ook lekkere wijnen van'), en 'kijk, druiven!', 'kijk, druiven.', 'kijk! Druiven'.

Het had waarschijnlijk te maken met mijn alcohol promotie actie, gisteren bij het borrelen voor vertrek had ik ieder van groot gebruik weten te overtuigen, want bij elke stop had hij zin in een glaasje, wat ik hem natuurlijk verbood. Begrijpen deed hij me zoiets als nooit, maar aan de andere kant maakte hij kung-shui gebaren, die ik

weer niet vatten kon. Naar mijn interpretatie waren ze at random, soms zag het eruit als een gebaar van 'zie, ik leg me uit', of 'hallo God', of 'de horizon is wijds, niet,' en brouw daar maar eens een verhaal van. Daarbij: Zingen is ook niet zijn sterkste kant; je schrikt ook zo van die onverwachte flarden ener refrain.

We gingen slapen in een motel; je doet je pas in een apparaat, dan hoor je grrrr, en valt er opeens eens sleutel in een bak, heel leuk. (Ook leuk was de koffie machine bij het benzinstation, met live video. Je zag de instant koffie op de mini-monitor, ongemonteerd in het plastic bekertje komen en daarna hoepla zo de poedermelk er bij, en szzjoep, de grijper pakte hem en jeetje daar stond hij, kant en klaar. Jammer dat het niet te zuipen was).

Door alle ingehouden ergernis had ik niet zoveel zin, maar ja, er moet altijd een nummertje worden gemaakt, en de volgende ochtend moet er nog een nummertje worden gemaakt. ('Of moet ik soms masturberen?')

Dinsdag kwamen we de verkeerde kant van mijn toekomstige stad binnen. Daar bewees Kees zichzelf, met gemak nam hij voorrang, reed op de busstrook, ging door rood, dat heet je aanpassen aan het rijgedrag van de ander. Eindelijk bij Hangar, het atelier waar ik 4 maanden zou moeten werken, aangekomen; Kwam me nogal aggenebbes over, maar de mensen lijken best aardig.

Kees is natuurlijk ook nog sterk en eeuwig behulpzaam, je hoeft hem nooit te vragen iets te tillen, het staat er al.

Het huis is midden in het centrum op de vierde verdieping; een heel langgerekt appartement met van die mooie tegels en veel kamers waarvan ik de voorste 2 heb, lawaaiig, maar knus.

Het grote balkon aan de andere kant mag ik altijd gebruiken, vertelde Mariona, de vriendin van huiseigenaar Jordi, zo'n leuk kunstachtig meisje dat je overal hebt. Ik ging het meteen over Franco hebben, omdat ik dat een uur ervoor via het toeristenboek er achter was gekomen dat Spanje ooit een dictatuur was geweest.

Je kan aan de kwaliteit van het Engels iemands leeftijd inschatten (voor '75 kreeg je alleen Frans). We dronken Jordi's bier. Jordi heeft duizenden boeken en minstens zoveel videobanden, is theater docent, en regisseur. 'Tu parlez Francais,' vraagt hij als hij binnenkomt.

Non, jammer mais helaas. Zij naar de film en wij uit eten,

ware het niet dat de sleutel zoek was, die Jordi in zijn zak gestoken had, waardoor de avond gedwongen op het balkon doorbrachten. Gelukkig had Jordi me zijn mobiele nummer gegeven, na uren konden we dan toch nog even wandelen. Zwijgend dolen door de stad, ik voelde me zo rot, en ondanks mijn doorlopende ergernis deed ik mijn best om aardig te blijven, maar kon dat alleen als ik hem maar niet aan hoefde te kijken, en dan moest er vannacht hoogst waarschijnlijk ook nog een nummer-tje gemaakt worden. Ik ging zo lang mogelijk onder de douche, maar ja, toch brak de pleuris uit, Kees moest alle whisky die hij had meegenomen opzuipen. 'Of als ik niet kon slapen hij me niet even suf moest neuken.' Hel hel, ook omdat het alles zo tragisch is, hij doet wat hij kan. 'Ik wil naar huis, ik voel me zo kut, je bent een klerewijf,' zei hij nog.

Dus de volgende dag splitsdag voorgesteld, ik ging boodschappen doen (is altijd een tip) en naar het strand. Afgesproken in Xampagneit (waar je 20 soorten champagne en allemaal eetdingen hebt voor weinig). Ik deed mijn best 'onze dagen' toch een beetje feestelijk te maken. Drinken, meer drinken en sardientjes, mosselen en calamares eten en nog meer drinken.

Toen moest ik toch zeggen waarom ik zo gek van hem werd: 'Je hebt geen interesses, je onthoudt niets, zelfs niet als ik je iets vertel, communicatie nul punt nul, ik word er gek van, je houdt niet van mij, je houdt van iemand die je hoofd doet bewegen. (Zijn hoofd is namelijk vol slib, en ik ben de sluis pomp – als zoiets bestaat – door mij lijkt het even stromend water te zijn). Denk

niet dat ik met zo iemand nummertjes kan maken.' Weer heel zielig natuurlijk, wat kan hij eraan doen dat hij zo is, hij geeft alles wat ie heeft.

Fietsend over de Ramblas naar huis, nee ik moest als vrouw natuurlijk achterop, terwijl ik beter fietsen kan. Dan liever lopen. 'Rot maar op.' Hij gooit mijn fiets voor me neer. Ik reageer niet, pak de fiets en loop door. Ga balletje balletje kijken. (Er doet namelijk altijd een stille derde mee, die op het moment suprême iets doet, waardoor je afgeleid bent. Maar wie is het deze keer?)

Ben hem daarna kwijt, fiets naar huis, blijf voor de deur wachten. Geen Kees. Dan maar bellen. 'Waar ben je?' 'Rotwijf.' Ik hang op. Na een kwartier belt hij: 'Ik ben de weg kwijt' (terwijl vanaf het einde van de Ramblas 200 m. naar links ben je er. Is ook heel gemakkelijk uit te leggen). 'Zo en zo.' 'Rotwijf.' Uiteindelijk thuis, moest hij roken, de nieuw gekochte whisky drinken, roken whisky drinken, kwam het bed niet in. 'Kom nou,' zei ik (ik moest ook nog vergaderen vandaag). Hij kwam en ik dacht; de enige optie is het maken van een nummertje.

Nu is hij de stad weer in, alleen, en ik ben op de fiets naar Hangar gegaan (keek ik of er geen verkeer aankomt, fiets ik vlak langs de Sagrada Familia zeg). Vergaderd over expositie (voor 90% in Spaans, asociale eikels). Ik zei dat ik het 1 belachelijk vond dat je in dit moderne media centrum niet eens kan e-mailen, en 2 dat het ook heel stom is dat ik, vanwege het bezit van een diefstalgevoelige computer niet op mijn deurloze atelier kan werken, maar nu alleen de mogelijkheid heb van 9-5 op kantoor te gaan zitten. (- 2 uur lunchtijd tussen de middag). Ook dat ik hier niemand ken dus mijn werk op

dit moment mijn houvast in het leven is, dus wat moet ik in het weekend, dat er misschien ook nog een atelier moet komen met een deur en een slot, ik geloof niet dat ik vrienden heb gemaakt.

Misschien vanavond naar stierenvechten, ben benieuwd welke drama's me nu weer te wachten staan. Hoe is het met je nieuwe leven, en kom gewoon wel langs (ook al zeggen ze van hieruit dat het niet mag), en doe iedereen de groeten, en waar ben ik in vredesnaam aan begonnen, waarom?

Dag, dag, Marieke.

20-08
Nachtrust

Dit bericht is een stuk korter dan de vorige, die kanker computers hier uit het jaar nul hebben virussen, waardoor een uur typen verdwenen is.

Het Barcelonese liefdesgezwel is zo groot geworden, dat ik er middenin zit, de hele stad wordt door loodzware seksualiteit gekleurd. Neukterrorisme heet het, denk ik, en betekent dat dan dat ik toch weer raak aan het politieke, aan de derde lijn zoals ik gelezen heb in de krant?

Gisteren voor het eerst echt ruzie gemaakt met de Hangar prutsers, misschien niet heel verstandig, maar ja, je moet je gevoel toch ook niet ontkennen. Kees ging terug vlucht boeken. 's Avonds naar tapas bar, op dat moment gaat het nog goed. Ik wil heus aardig zijn, maar ik heb bij hem papavrees; 'Nee, vannacht toch niet alweer?', (Mijn moeder verstopte zich altijd in de kast naast mijn bed), waardoor ik zo afstandelijk mogelijk ben.

Nachtwandeling gemaakt. Omdat Kees' gevoel in zijn onderbuik zit, laat hij richtinggevoel aan mij. Dat gaat vaak goed, maar deze keer niet. En aangezien hij geen inzicht heeft, dus ook geen ruimtelijk inzicht, moet ik de kaart lezen. Nu laat ik dat, deels uit gemenigheid, aan hem. Even maar, want je kan er toch niet op rekenen dat je dan ook thuis komt. Het blijkt dat hij de map heeft opengeslagen op het 'atelierkruis', wat toch minstens 6 km verderop ligt. En eigenlijk blijf ik dan best beschaafd.

Thuis (dat gaat toch altijd heel snel, thuis) nog muzikje gedraaid, terwijl Kees zich opnieuw gaat douchen (en ik ben al zo misselijk van al die luchten; zijn gezichtscremetje, het okselgeurtje, het haargelletje, de aftershave, terwijl zijn hele lichaam al zo zompig van de Anteus). Mij was nachtrust beloofd, maar voor de zekerheid gaf ik hem een ligvoorsprong. Ik wierp de I Ching: Groot ongeluk, totaal verval, nu niet handelen, niet bewegen. En dat terwijl ik zo bang voor de komende eenzaamheid, voor de gekte – het hoofd is zo’n kwetsbaar ding –, de selectie voelde in Rotterdam als een overwinning, maar hier... Toch besloten het tot de 26e vol te houden, dan zal er een expositie zijn met hapjes en muziek, en wie weet. Om de sfeer te verhogen vertel ik hem voor ik het bed in stap dat het wat mij betreft toch wel echt uit is, 100 procent uit. Kees staat op, gaat opnieuw whisky drinken (wordt het al saai?), snuifloopt rond het bed, en kreukelt alle karton voorhanden, maakt de ene sigaret met de ander aan, en schopt de kat op zijn hardst. Kortom, dit is de zoveelste vrijwel slapeloze nacht. (De slaapkamer heeft al zo’n herrie). En vandaag ging met veel gebaar zijn koffer pakken. Ik zei: ‘Koop jij het brood, kook ik de eitjes, of andersom?’ Hij was de trap al af (het liefst doet hij namelijk alle twee, maar dat mag niet, dit is mijn huis).

Morgenochtend is hij weg en kan ik alleen nog mijzelf beklagen. Zo’n leuke eerste week was het toch echt niet, het is best reuze treurig allemaal.

Tot zover, doe iedereen de groeten, en lieg een eind heen, groeten Marieke.

brieven-16

24-09

La Paloma

Het was gisteren, de hele week met Kees een totale hel. Nog nooit heb ik me zo geërgerd aan domheid, maar heeft het niet alles te maken met dat vader ding; ook zijn leven speelde zich onder zijn nek af. De gedachte elke avond het te moeten doen tegen wil en dank, voor de goede vrede, omdat je een vrouw bent, gek werd ik ervan. – Erg aardig was ik dan ook niet, in tegendeel, consequent wees ik hem op zijn tekort.

Donderdag nacht was er weer een. Opnieuw dat driftige snuifbenen, en rokend whisky ijsberen. Het was de zoveelste angstige slapeloze nacht. De volgende dag zei hij al dat hij me niet meer zou zien, ook al ging zijn vlucht pas een dag later. Ik naar mijn werk, hij terug naar bed, dat had ik ook wel gewild, maar het was hij of ik.

brieven-17

's Avonds. Niet alleen Kees is weg, maar ook al zijn bagage, en dat het deze week uit de hand gelopen was, claro, maar dat het moest eindigen in deze catastrofe, dat was toch ook niet de bedoeling. Ik sms hem wat een lul hij is om dit te doen. (Ook had gekund: Waar ben je?) maar krijg niets terug. Ik val in slaap op Jordi's bank. Eenmaal wakker raak ik in paniek; Wat doe ik in deze stad? Ik ken niemand. Wat heb ik aangericht, mijn enige aanspraak is opgelost. De gekte slaat in mijn hoofd. Jordi, de huiseigenaar, vertrekt, is dit weekend weg.

Wat nu? Ik bel Kees, 1,2,3, keer, hij neemt niet op. Ik moet huilen, wie heeft ooit gedacht dat dit een goed idee was? Ook ben ik de oordoppen kwijt die ik die middag heb gekocht. Mijn enige kamertje ligt dan wel heel centraal, maar wel op een kruising van een 4 (Aribau) en 6 (Grand Via)-baansweg, en vertaald in Spaans rijgedrag betekent dat op een 15 baans weg leven.

Mijn moeder belt.

(Waarom? Ze belt nooit. Zij gelooft in een virtuele band tussen haarzelf en de kinderen, echt contact is overbodig, maar misschien heeft ditmaal het moedergevoel in morse s.o.s. ontvangen). Ik huil, weet het allemaal echt niet meer, waarom de crisis met Kees, achachach. Ik vertel haar dan ook maar van de bezwarende seksualiteit, of mijn akelige gedrag niet te maken heeft met de behoefte aan fysieke rust, wat tegenovergesteld werkt.

Mijn moeder, zij kent het fenomeen zo door en door, zegt; 'Daar valt niet mee te leven kind, nee daar valt niet mee te leven. Maar ga het goed maken, op deze manier kan je niet uit elkaar.'

Jordi had me net voor vertrek verteld waar de 24-uurs farmacia was, daar kon ik opnieuw oordoppen kopen. Lopend check ik mijn mobile. Nog steeds geen reactie, maar we zouden naar La Paloma, dus...

Nadat ik oordoppen heb gekocht (is eenvoudig uit te leggen in gebarentaal) gaat hij over. 'Ik haat je, heb een hekel aan je, wil je nooit meer zien.' 'Waar zit je, ik kom eraan.' Kees hangt op.

La Paloma.

Goed gegokt, (Als je elkaar absoluut niet wil zien, ga je meestal naar de plek waar ontmoeten het meest logisch is).

Het is een prachtige barokke zaal, waar een live band met zang – en danseressen de Paso Doble doet. Stelletjes van 35 tot 80, dansen op de muziek, de glazenhalers zijn in pak, de wc juffrouw is in zwart-wit met zo'n dingetje op haar hoofd, de stoeltjes zijn van rode pluche, het plafond is goud, er hangt een enorme kroonluchter. Kees kijkt mij niet aan, maar wel twee andere vrouwen. (Ik vergeet altijd hoe knap hij is). Nadat hij is uitgedanst, komt hij naast me zitten, maar zijn ogen blijven op de wijfjes.

'Het is mijn avond, en jij weet niet wat ik ga doen vanavond.' Hij heeft een sardonische (heet dat zo?) lach. 'Wil je wat drinken?' Hij maakt een gebaar, nu moeten wij dansen. Dat kunnen we heel goed. Shit, ik huil alweer.

'Ik weet meer dan je denkt, als je dat maar weet.' Waar

heb je het over?' 'Pablo, zegt dat je iets?' Pablo zegt me wel iets, dat was mijn machinehandelaar in Curaçao, waarmee ik een paar Van der Valk nachten had. 'Hoezo?' 'Jij bent niet te vertrouwen, jij hebt met Pablo ge-neukt.' Ik ontken, hoe komt hij aan dit verhaal, ik ben zo trouw als een hond, als een hond zo trouw. 'Rot op, ik weet het al heel lang, en ik dacht; als ik met jou naar Barcelona ga, ga ik alleen voor mezelf, en ik weet wat ik vannacht ga doen, ik heb een geweldige avond achter de rug, dit wordt mijn einde van deze reis.'

Ik geef toe, er was een Pablo. 'Maar godverdomme, waar heb je het over, we hadden op dat moment nog niets, man... Ik ben zo bang, zo zenuwachtig voor hier.' Hij gaat wat te drinken halen, ik ga op zijn schoot zitten, we dansen. Ik huil nog maar eens wat, het zit me echt hoog, zo'n slechte start van een mij niet eigen avontuur. Opeens is de band weg, staan in plaats hiervan een vj en dj op het podium.

La Paloma is een hi-tech disco geworden met house en projectie. We nemen er een laatste lijmdrank, dan naar huis, over een paar uur gaat het vliegtuig.

(3 oproepen gemist, het is mama).

We kleden ons uit.

Toch begint hij weer over dat ik niet te vertrouwen ben, dat hij een van mijn neukertjes is. Ik geef hem een volle mep in zijn gezicht, maar daarna ben ik niet meer te houden. 'Godverdomme kankereikel, met je neukobsessie. Liefde gaat over warmte en intimiteit, vanavond leek het

er een heel klein beetje op. Deze hele week ben ik als de dood geweest, ik heb me keer op keer laten verkrachten voor het behoud van de goede vrede, gek word ik van je, met je maar vanuit een ding kunnen denken, een stijf ding, ik haat je, sterf, ik dacht dat we iets deelden, rot op, ik wil je nooit meer zien, neuk neuk neuk alles en iedereen, liefde stel ik me anders voor.'

Ik sla hem waar ik hem raken kan, en bijt hem tot het bloedt.

Hij huilt; 'Sorry vergeef me, sorry sorry.' We moeten wekkers zetten, ik stel onze mobiles in.

Dan gaan we nog een beetje sexen voor het idee, we zijn ook wel heel zat.

Ik krijg een kus, hij staat al aangekleed naast het bed, met die oordoppen hoor je werkelijk niets. 'Als je me nu je zaad geeft, ben je dadelijk hier en daar.'

Hij belt, heeft het vliegtuig gemist. 'Wat zal ik doen.'
'Je gaat.'

Ik krijg een sms, met 2 maal de prijs van het ticket bijbetalen kan hij met de volgende vlucht mee.

Tot zover,
liefs(?) vanuit een vacuüm Barcelona,
Marieke

09-10
Ronda Literal

Alweer 9 oktober, gelukkig dat schiet op.

Wat is er aan de hand, ik hoor maar niets van niemand, en dat terwijl ik een beetje contact zo nodig heb.

Eerlijk gezegd, mijn stad is het niet, het is nogal Amsterdams, leuke straatjes, gezellig winkelen en dan lekker op een terrasje. En kijk eens wat leuk, die mensen die zo goed kunnen mimen, het zijn net standbeelden, maar als je ze een muntje geeft...

De stad is zijn toerist.

Wat was er allemaal, de nieuwe vrienden, uit eten en uit gegaan met Duitse Thomas, die elke keer een ander sjaaltje strak om zijn nek geknoopt heeft. (Jonas, Zweed-26-blond-bezemhaar-van-alles-wat-artiest-, van het atelier dacht dat was om zuigzoenen te verbergen, ik dacht het juist was om het gebrek eraan te verhullen). Thomas is een homo in denial, vertelde dat hij alles aan mannen leuk vond, hij had ook altijd veel bekijks, maar dat anale, nee, dat stond hem tegen.

Het was heus reuzeleuk hoor, daar niet van, inclusief plannen over samenwerken en zo, maar hoeveel mensen moet een mens leren kennen, weer een geschiedenis erbij, ook hij heeft namelijk dingen meegemaakt in zijn leven. En met Belgische Sofie, dat schiet niet op. Zij woont

pas sinds kort hier, en heeft haar handen vol aan het opbouwen van haar eigen leven, en heb je dan zin in een toerist (in denial) die nogal schaamteloos haar eenzaamheid en moeite met die stad tentoonspreidt?

Alleen naar CCCB, is TENT. van Barcelona. Het begon met Sado-Macho modeshow met veel blote tieten, nu ja. Toen een snerpande DJ, en ik ben al zo overgevoelig voor geluid, wat een kankerherrie brengt deze stad voort. Daarna een 'we halen alles uit de kast' theatervoorstelling van jong talent. Leuk hoor, maar vooral eenzaam, ik ben zo gewend iedereen te kennen. Ik ben namelijk een social loner (excuus voor woordkeus), en dat alleen op stap geldt bij de gratie van een dorps bestaan, en dit is geen dorp, hoewel ik stak voor de vorm op het CCCB wel 3 keer mijn hand op, hola.

Vrijdag besloten na een debat met gefrustreerde internet artiesten niet meer de deur uit te gaan, wat niet goed

is; zit ik alweer zo allenig op mijn weliswaar geweldige balkon.

Zaterdag, je moet toch wat, naar El Corte Ingles (de Bijenkorf) pennen kopen. Maar dat vult de dag niet, dus in mijn hoe/wat/waar Barcelona gedacht: Ik doe Juan Miro park, Olympisch Dorp, Mies van der Rohe, dat kan in een beweging door. ('Kijk mij nou, kijk mij nou', wat ik moet ik met die gedachte). In het Miro park, niks aan overigens, begonnen schooiertjes aan mijn kaart te plukken, toen moesten ze mijn fiets, en wilde ook nog zo'n bevuild ventje een bladzijde uit mijn hoe/wat boek scheuren. Die gaf ik maar een klap in zijn bekkie.

Na alle dingen te hebben gezien was de dag toch nog steeds niet om, dus dan ook nog maar naar de begraafplaats. Dat is best een klerende eind, en vol stress omdat er hier een zero tolerance fietsbeleid is, je gaat de weg niet op, van stoep tot stoep is de methode. (Ik heb ook al 3 leuke banden gehad, en daar zit een verband, ik weet alleen niet welk). Mont Juic heet de begraafplaats en is wonderschoon.

Zij bestaat uit allerlei kronkelwegen de berg op met aan weerszijden flatgraven. De vensters zijn de wie was hij/zij, we missen hem/haar etalages. Ik pakte mijn videocamera en dacht; een eindeloze rijder, dat is mooi. Het ging goed, behalve de plasstop (een schande) en de Guardia Civil die me op de scooter aanhield en 'no filmar non' zei of zoiets, dat wist ik wel, ik had het bord heus gezien. Toen even met filmen gestopt, maar ja, kunst breekt wetten, en weer door, tot ik bang werd, want die politie hier, ze zijn toch door Franco opgeleid. Ik doe mijn camera in

mijn tas, fiets verder, en na 25 meter staat 'ie me op een hoekje op te wachten! Ik zwaai; 'hola'.

Zo, die dag zit erop dacht ik, kijk mij nou, ik ga via de haven terug. Dat leek goed te gaan (soort Rijnhaven) tot het hek. Ik moest ik terug, opnieuw onder het viaduct van de snelweg door, waar het zwermt van junks en daklozen.

Wat te doen? Het donkerde al. Ik keek maar weer eens op mijn kaart, komt er een junkenman op mij af, die mij advies wil geven, 'neem de bus.' Ik gebaar 'ik heb een fiets' totdat een Spaans stel met de auto stopt en heel agressief gebaart dat ik er weg moet; 'Ga, ga, ga daar, daar, daar!' Ik wijs naar het groene bord: Ronda Litoral, dat is de snelweg. 'Ga daar, ga daar!' Het is ook wel zo dat de junkenman mijn cameratas al bijna onder mijn snelbinders vandaan had getrokken. Dus de klim de snelweg op. En op Mont Juic was ik over rode plastic rozen gefietst, ik dacht daar nog; ik neem ze mee, toen; nee dat is de goden verzoeken, en ziet: Het was een teken. Zonder vluchtstrook, ongeveer over de vangrail, de diepte beneden, met een constant toeteren, adem halend, in en uit en in en uit, fiets ik 10 km lang voor mijn leven.

Het is donker als ik Columbus zie.

Zondag

Ik ben hier niet voor niets, dus is de wekker gezet voor het filmen van de Sardana, de oudste Catalaanse volksdans. Op het plein voor de Kathedraal is door de toe-

risten het bos niet meer te zien, wel hoor ik een combo op de trappen spelen. Maar gelukkig is een toerist snel verveeld, want de Sardana gaat in loops; het is een eenvoudige rondedans, waarbij vrouw en man hand in hand cirkels draaien.

In de Franco-tijd werd de dans verboden, maar zonder resultaat. En dat zag je ook aan de oude hoofdjes (de gemiddelde leeftijd van de dansers is 75); het Catalaanse protest tegen de dictatuur, de dans als politieke daad. – Wist je bijv. dat Franco vrouwen het recht op werken verbood, dat zij al hun bezit aan de man moesten afdragen en dat als zij overspelig waren zij daarvoor 2 jaar celstraf konden krijgen (de man ging vrijuit) – Er ontstonden steeds meer cirkels van verzet en saamhorigheid, de toerist zat allang aan het strand. Het was prachtig.

Toen ging ook ik maar naar het strand, houdt die zomer hier dan nooit op? Maar hoe is in het thuisland, is ook Nederland gebombardeerd? Ik wil graag alles weten, de Spaanse media zijn niet geheel aan mij besteed. Ik mis jullie zo, ben zo eenzaam dat ik ook in gezelschap nog hardop in mezelf praat, niet dat dat vaak wordt opgemerkt, want gezelschap, dat is sporadisch.

Groeten uit Barcelona. Marieke.

19-10

Rood veel rood

Hola,

Het is maandag, en de computers op het atelier wederom onmogelijk te gebruiken, dus vanuit hok boven geschreven (mijn vader noemde het ruime zomerhuis de schuur, erfelijk zijn die dingen).

Was het donderdag en wat was er donderdag? Warm was het in ieder geval aldoor. Maar vrijdag, toen waren wij, de Hangar artiesten, ook ik sta al als participant op de uitnodiging, druk met het opbouwen van de tentoonstelling. Zo moest ik iets heel zwaars naar beneden tillen, en veel troep van anderen opruimen, maar ja ik ben al lang blij als de dag draait. (deze is ook erfelijk).

's Avonds nodigde Thomas, met nieuw sjaaltje mij uit voor zijn videokunst-opening in een internet café. Dat was een enorme sof. En qua alles, maar daarbij, er was geen hond, dus ongezellig, gaat je vrijdag. De barkeeper wilde op de door Thomas gehuurde beamer stiekem popconcerten vertonen en als smeergeld kregen we belten wijn van een hele goede methode, want wat kon het even later nog schelen, wat er met zijn installatie gebeurde? Halverwege het Bowie concert kwamen Noriko (Nokia maar dan anders) en Ona (Omo..) binnen, en met hen beiden gingen we doorzakken bij Thomas. Ik verbouwde het huis, alles staat er namelijk op een foute plek, terwijl hij dranktafel en hapjes maakte.

brieven-28

Blonde, jonge, leuke, Spaanssprekende, knappe Zwitserse Ona ging klagen. Al een jaar geen man hier, wat is dat toch? Ongeveer iedere buitenlandse vrouw heb ik er al over gehoord, misschien dachten ze net als ik, dat de Spaanse man wel voor dingen in kan zijn. Dat is dus niet zo. Ik bijv, ben nu al blij met de dikke ijsberende mannen die (altijd) naast mijn handdoek staan, 'guapa, guapa'-tietenknijpers en bosjesrukkers, ik bedoel maar, ze kijken wel.

Verder had zij sinds ze hier was veel gezondheids kwalen, heb ik ook al heel vaak gehoord. De mensen hier zien er ook allemaal ziekelijk uit, bloedarmoede-achtig, vaal, zo onvers. Volgens mij is het uitlaatgas vervuiling, en lawaai wat je afweersysteem vernietigt, maar zij dacht daarbij het water, en dan niet het kraanwater, dat dat gif is, dat weet iedereen, maar ook het flessen water. Deze theorie is echter te eng, daar wil ik niet aan. Het was zowaar half zeven geworden, en fietste is we-

brieven-29

derom op mijn dronken automaat heel hard en goed door die rare, maar nu lege kronkelstraten via de markt naar huis, net een kinderattractie.

Zaterdag was al draaiende toen ik naar Hangar ging, om de kunstenaar met opening te zijn. Het was heel druk en mijn films, werd door iedereen van begin tot eind bekeken, terwijl er ook 20 andere kunstenaars werken hadden, en je op een opening nooit komt om iets te zien.

Maar daar zat ook de crux, je komt voor een praatje en een glaasje, en dat laatste ontbrak, dus hoe doodt een mens dan de tijd? Eindelijk met Sofie, die eigen bier had meegenomen, zij zit hier al langer, gesproken. Opnieuw over de mannenwanhoop. Zo vertelde ik dat ik toch lichte trots begon te ontwikkelen voor de fluïmen die op mijn kleren zaten, het gevolg van oude mannen gesis dichtbij, waarna zij mij aanbood haar fluïmspray te gebruiken voor de gevallen het gesis enige tijd uitbleef, kan je in ieder geval de schijn van sjans ophouden.

Pas om 10 uur mocht er officieel gedronken worden van het oostblok regime, tijdens het feest. Om 9 uur loste het probleem zich echter al op omdat de stoep opeens vol zat met winkelwagens zigeuners die voor 200 ptas een bier te koop aanboden.

Eindelijk was het groots aangekondigde feest met eten en drinken daar. Voor 200 man: 5 flessen wijn, 20 pruimen, 2 zakjes rozijnen, 25 mandarijnen, 2 zakken chips, een pakje vijgen, ik geloof dat ik het dan heb, daarbij alle tl's aan.

Dus iedereen, behalve enkele kunstenaars, weg. Ik deed mijn beklag bij de baas over gebrek aan drank en teveel aan licht. Alle tl's uit, de feestzaal aardedonker. Jaume, lichtte de enkele overgebleven rozijnen aan met zijn mobile: 'You want?' En zie: Wie hebben we nu in beeld? Jaume, de Engels sprekende Spaanse man, zelfs Barcelonees, 38, beeldschoon, zwart haar, blauwe ogen, en sinds enige dagen vrijgezel. Draait op atelier altijd zulke leuke muziek. Jaume geeft mij de laatste vijg, omdat dat misschien nog een beetje vult. Even later vindt hij er nog een, die hij mij opnieuw aanbiedt. Hij licht met zijn mobile de nu lege tafel aan, en ik ga heel dicht bij hem staan, zodat ik met mijn rug zijn borst raak. Jaume. Alle overige kunstenaars bleken buiten te staan, je gaat namelijk naar daar waar de drank is, dus naar de next gipsy-bar. Ik ging nu pas godveren tegen de baas, ik hou namelijk niet van bier. Is er toch opeens een fles wijn, en daarna nog een en daarna nog een, uiteindelijk veel drank over, in welke hel ben ik beland?

Ik doe een laatste dans alleen, maar tegen de muur achter me weet ik daar staat hij, ook alleen. Jaume. We worden uitgenodigd voor een feestje, maar eerst eten met Finse Maria (ook van het atelier) Carmen, pure ambitie, directiesecretaresse met halfknappe toetje(flan). Nooit sex gehad denk ik, maar kan je dat ook wel gebruiken als je lijdt aan carrièrezucht?, ik en Jaume, die een hele ordinaire vieze Pakistanen cous-cous tent kiest. Jaume gaat naast me zitten, en de conversatie is vooral Spaans, wat ik vaak prettig vind (zo geïnteresseerd ben ik niet, en het voelt een alsof je ouders een verjaardag hebben en je al op bed ligt, gezellig geroezemoes).

Maar als ik min of meer opvang dat Jaume in therapie zit, wil ik dat er over gestapt wordt op Engels. Hij doet nog die met de psychiater achter je, terwijl je op de sofa ligt, en het schijnt dat dat (de Freudiaans toch?) hier nog veel gebeurt. Je hebt hier ook een therapie waarbij je zomaar de spreekkamer uitgezet kan worden, 'denk jij maar eens na over die laatste zin!' Maria doet Gestalt dan is je taak je te verplaatsten in de ander, maar zij en haar psych zijn zulke dikke vriendinnen dat van therapeuten niets meer komt. Ik zei; 'neem haar dan als gestalt, want dit is toch een probleem.' Carmen was eens gegaan, maar haar psych zei: 'Jij mankeert niets.' Dat is ook zo, Carmen weet hoe je vooruit moet komen in het leven, zij hoeft dan ook niet naar het feestje.

Het is er heel druk en donker(harig), en Jaume is met de auto, dus drinkt niet en houdt het al snel voor gezien (terwijl ik net mijn lippen heb gestift). Wel kust hij gedag (dat doet iedereen hier, daar niet van). En ik weet niet of hij het ook voelde, dat was niet zomaar kussen. In die twee zonen zat het, dat hij mijn tweede grote liefde zou worden, dat ik terug naar huis wilde, steeds weer, maar hij mij blijven deed, dat ik zwanger zou raken, ik was ook wel heel slordig geweest, dat we aan de kust gingen wonen in het huisje van zijn overleden moeder, ik kon toch zeker niet weg, nu hij zo verdrietig was, de therapeut had hij al jaren terug opgezegd, en opnieuw zwanger vraag ik hem; herinner je je die kus nog, terwijl hij probeert de hartslag van onze tweede te horen.

Jaume weg, wat nu?

Ik overleg het met Maria, die hier wonende natuurlijk ook mannenprobleem heeft, ik ben een beetje huiverig dat we nu eigenlijk al concurrenten zijn geworden, ze was net wel heel lang met hem in gesprek.

Maria wil weg, ik niet, het is nog niet afgelopen, ik zie Jonas in de verte, en de klok gaat ook nog terug. Maar dan wordt Maria in haar tieten geknepen, omdat de jongeman denkt dat ze toerist is, en zij kan schelden, maar ik dan zo meteen? Ik wil ook weg en zoek mijn jas. Die blijkt gestolen, met fiets en huissleutels, kankerlijers, op een verjaardagsfeest. Gelukkig kan ik bij Maria slapen, dat kan ik nog wel als avontuur zien, zeker met mijn vele Jaume fantasieën.

De volgende dag doe ik speurwerk; waar kan Jordi zijn (hij is dus niet thuis), en wie dan te benaderen, en spreekt Maria alle mogelijke apparaten in.

Weer terug naar het feest, je weet nooit, dan op terras, koffie en krant, eigenlijk heel leuk, voelt toch wel alsof je een nieuwe vriendin hebt, maar al het werk was tot 7 uur zonder resultaat, en Maria had ook zin om een was te doen.

Lopend naar Hangar, dat is kilometers ver, als de dag maar draait. Ik kom Jaume tegen, die praat gvd met Carmen, ze lachen. Weet hij iets van mijn jas? Nee, hij weet wel van rood, veel rood. Via Joanna, de gastvrouw van het atelier, gaat de speurmolen draaien (ik had overzien dat Carmen het zoekverzoek natuurlijk niet zou uitvoeren, wat brengt het haar?)

Ik krijg het adres van een vrouwtje in een buitenwijk. Het is een schattig omaatje voor zover ik kan zien. Ze is namelijk niet alleen zeer klein van stuk, haar hoofd is door de tijd haar tussen de benen gegroeid. Het sleutelkastje op borsthoogte kan zij al jaren niet meer openen.

Dan is dezelfde avond ook nog een Japanse feestje in de buurt van mijn fiets, als die er nog staat. Gisteren nog besloten dat als hij gestolen blijkt, ik maandag vertrek, onderweg bedacht, dat ik kan ook mooie mountainbike kopen kan.

Op de fiets, joepie, naar heel schuin dakpartijtje. Het is qua gezelschap een kopie van vrijdag, maar dan met een knappe, beetje Nederlands sprekende jongen, die Bush als stopwoord heeft, maar nog nooit van Anthrax heeft gehoord ('Dat is wit poeder legt iemand uit. 'Bedoel je coke' vraagt hij). Er was een taalweddenschap waarbij

ik rechter speelde, zo interessant is het allemaal niet, we dronken alles op. Wel leek het dit weekend alsof ik hier een leven heb, maar wees gerust, dat is toch schijn.

Het is maandag avond en alweer warm, dus kan ik zonder jas naar huis.

Vergeet mij niet, want heus,

Liefs Marieke.

28-10

Mannengedoe

Hola.

Godver de godverdomme, dat is me toch wat, allerlei mailen naar vele mensen verstuurd, en niemand iets ontvangen, en dat terwijl ik me altijd zo verbonden voel als ik iets verstuur, dat ik even verlost ben uit deze kankerherrie stad, dat ik even geen begripsproblemen heb.

Ik hoop maar dat God bestaat, dat hij mijn mail wel heeft ontvangen en gedacht, guttegut het valt niet mee zo'n reisje naar een buitenland, ik zou er ook van vloeken. Het is hier doden fiësta, de bedoeling is dat je met je familie naar je geliefde overledenen gaat. Maar meer wordt er gewinkeld, ook op de kermis hier vlakbij is het stampvol.

Die verloren mails, ze vormen ook mijn geheugen. Ik meen me te herinneren dat ik grote woonproblemen had, dat ik met oordoppen toch nog steeds niet slapen kon. Dat ik keesproblemen had, dat ik hem verwenste, mij voornam hem nooit meer te spreken, laat staan dat hij me in ooit nog aanraken zou (dat denk ik nu nog steeds, maar hij is er dan ook niet), dat ik Carmen, de directiesecretaresse, een mep op haar halfknappe toetje (flan) wilde geven, ik had al tegen haar bureau geschopt, vooral omdat zij mij het mailen steeds verbood, terwijl er 4 niet in gebruik zijnde computers stonden, frustkut. Ook dat ik in Park Guell ben geweest, dat ik er het handige nokia sms-en aan toeristen heb uitgelegd, dat ik alleen dubbel lag om mijn grap interriorisme (zo heet hier een meubel-

brieven-36

zaak) dit zaakje vertrouw ik ook niet, waarna ik de angst me om het hart sloeg omdat ik nu toch echt gek aan het worden was.

En dat ik naar huis fietste in de spits, op straat meermaals bijna overreden werd, en op de stoep van mijn fiets gerukt. Dat ik daarna een dame afsneed, die mij eerst in het Spaans, daarna in het Engels verrot schold en ik de hele supermarkt door bleef huilen. Dat ik naar vele hippe openingen ging (Montcada, Santa Monica, La Capella bijv.) maar alweer, alweer, alweer niemand kende. Dat ik zoveel avonden alleen op dat balkon zat, met boeken die de heimwee heus niet verdreven.

Dat hier wonende Nederlanders mij zeiden dat het langzaam ging, in het Barcelonese leven komen, maar hoe lang dan, en moesten zij dan ook al weer weglopen? Weer alleen door die stad en zo jaloers op de toerist, die weg kon. Dat ik dan maar weer naar een hele slechte, matige, of redelijke film in Gracia ging. Dat ik op het atelier zo opgefokt, hysterisch was omdat ik zo ver van mezelf was weg gaaedreven. Dat ik elke dag een croissantje kocht voor de troost, maar daarvoor ook elke dag 6 verdiepingen naar beneden en naar boven moest lopen. Dat ik steeds dacht; deze stad de duivel: Hij flirt met zon, schoonheid en terrassen, maar verkracht je ziel en maakt je eenzamer dan ooit. Maar ook dat ik een paar keer een kater had (altijd een goed teken) maar vanwege hoe of wat, daarvoor heb je betrouwbare providers.

Het slaapprobleem heeft zich opgelost, ik slaap in Jordi's kamer, die nu nu geen thuis meer heeft, want als hij

brieven-37

wil slapen moet hij door mijn werkkamer, wat heel raar is, en hij is zeer beleefd, dus doet dat niet. Maar ook voor mij is het lastig, ik probeer het thuis zijn zoveel mogelijk te vermijden. Ik heb tegenwoordig een atelier tussen de andere artiesten, omdat ik een diefstalveilige computer opbergkist heb geëist en gekregen, dus ook het werktijden probleem is opgelost. Om Jordi enig gevoel van privacy te bieden zit ik hier lange dagen vooral veel tijd te verdoen. Zo is bijv. de ontvangst op mijn lcd-scherm bijzonder goed, en ook al versta ik het niet, televisie verslaving staat daar los van. En als ik dan thuis kom is Jordi weg, kan ik satelliet tv kijken, met CNN en Arte. Het enige wezenlijk andere is dat ik elke tien minuten die klerekat een hengst moet geven.

Het mailprobleem heeft zich opgelost, er is geen mail.

Hier was er deze week het vertrek van Duitse Jan, en wij deden dat met een lunch. Duitse Jan, beschrijf die dan. Hij is er hier uitgezet omdat hij hele nare organische gipsbeelden maakt (je wordt hier in- en uitgestemd, elk half jaar komt de keuring langs, prutsers met pretenties), terwijl hij ingestemd was op conceptuele non-kunst. Omdat ik er 's avonds vaak ook nog ben, vond ik het wel fijn dat er iemand was, alle geluiden hadden dan met hem van doen en niet zoals nu, met geesten of dikke mannen die mij willen befluimen.

Jan heeft een strak lichaam, zijn overall rolt hij af tot net boven zijn geslacht, maar sissen doet hij niet, hij praat heel zachtaardig, wat ook gek is voor een Mof. 'Of ik een Kaffee tronken möchte,' dat möchte ik wel. O ja, hij heeft

geen woning, hij doet alles hier. Das mittagessen. Ik had een flesje wijn en zorgde dat er een tafel kwam, die Jaume neerzette op een naar mijn idee wel heel slechte Feng Shui plek. Hij had het over daglicht, maar ik legde hem met grote gebaren uit hoe de energiestromen volledig aan de tafel voorbij schoten, en hij vond mij grappig. Veel schel daglicht, is dacht ik, dat is niet romantisch. Jaume maakt ondertussen een salade, en rooie prut die je op brood smeert. (Ook dat kan hij nog).

Stiekem had ik de tafel zo geplaatst dat Feng Shui krachten naar de ruimte precies tussen ons in stroomden, als ik maar naast hem kwam te zitten.

Het lukte en elke keer als er een foto genomen zou worden, bewogen wij, als vanzelf naar het energiecentrum, waardoor eerst alleen onze armen elkaar raakten, maar daarna ook onze gezichten. (Terwijl ik typ, op dit moment, heeft hij weer zo'n heel fijn klassiek muziekje opstaan).

Jan maakte een grap door 2 grote, hoe heten die dingen, met rijst gevulde muziekballen met stokken voor zijn geslacht te hangen. 'This is a very bad joke,' zei ik, waarna hij er een kleine in het midden aan toevoegde. This is even worse,' zei ik, waarna Jonas zei dat dat de enige mogelijkheid is om een grap ooit weer goed te krijgen is er consequent een nog slechtere aan toe te voegen. Jan deed alsof hij Maria in haar tieten greep, en van de weerzin, ... er zit wat in die theorie.

Verder veel Hangar geroddel. Het is hier best goed.

Na prachtige lentedag uit met Maria. Haar voorstel was flirt café, ook goed. Het aanbieden van de aansteker, de blik die je niet loslaat, het kijken-wegkijken en de langsliep, totaal absurd, we bleken ook de enige vrouwen, en was er maar één een beetje normaal, waren we al tevreden geweest, maar dit schorrie morrie... Naar minidisco, leuk doch uitgestorven en nachtcafé idem.

Wederom dat mannengedoe, het is werkelijk ongelooflijk, natuurlijk heeft ook Maria al sinds het begin van haar verblijf in Barcelona geen man meer gehad (bijna 2 jaar). Ik zei dat ik er een lezing over ging geven, met statistieken en cases.

De theorie tot nu toe is: Ten tijde van Franco was het enige recht van de vrouw ongesluierd buiten zijn, verder was slavin van haar vieze nare man, Na Franco emancipeerde de vrouw, maar bleef papa de man die hij was (waarbij Maria vertelde dat ze bij teveel van die vernederende aandacht een stokbrood kocht, die ze dan als een knuppel in haar hand sloeg, is een goede tip). De jonge

leuke man (zoon) weet niet hoe juist te flirten, het Catalaans meisje is al heel blij met haar zelfstandigheid (ook geen van de Spaanse dames hier heeft verkering). T.o.v. buitenlandse vrouw is er ook nog iets met de nog verse Catalaanse identiteit, ze hebben genoeg aan zichzelf.

Maar ik heb Jaume en o, wat draait hij weer mooie muziekjes, Schubert denk ik. We hebben het over voetbal gehad, de eerste artiest die er ook van houdt, en over kunst (dat was de tip van Maria, zij was erbij toen hij over de breuk met zijn vriendin vertelde dat zij zijn vak niet waardeerde, dus ik... was al een paar keer in zijn atelier geweest om bij hem te zijn, maar ook goed te kijken, opdat ik t.z.t. iets verstandigs zou kunnen zeggen). En niet alleen hij vond mijn films heel goed, maar ook zijn moeder! Ik geloof het echt, ik ben verliefd (ik heb het al dagen, dat zodra hij met een ander praat met zijn prachtige stem ik strontjaloers ben en dat als een vrouw belt, ik wil zeggen dat hij er niet is), dat schiet natuurlijk ook niet op, want dan is een mens niet op haar best.

Opdat God mij bij zal staan.

Liefs en groeten, Marieke

P.S. Je ziet hier heel veel neopunks met dreadlocks, piercings, tattoo op schouder, en vaak een kleine hond. Ook dragen ze allemaal een trainingsjack halverwege hun billen geknoopt. En dat te bedenken dat mijn mooie Nike aan die viezigheid hangt!

02-11

Joder, vengo, vamos

O ja ik las het net, ik ben verliefd.

Het is natuurlijk alweer woensdag, en in 5 dagen kan er veel gebeuren.

Vrijdagavond was het, en ik werk 's avonds altijd door (ook om Jordi...) En alleen Jaume en ik waren er in Hangar. Hij was pingpong ballen aan het bepotloden en had ondertussen mijn favoriete stuk van Bela Bartok op. Sofie was al weg was helemaal overstressed vanwege heftige familiedingen. (Ieder heeft een zwaar verleden, nou zij ook, en dat heeft dan altijd gevolgen tot voorbij het nu). Hij vroeg me welke grijszwarte bal ik het beste vond, het was namelijk een masculien object. 'But what do you think of your balls,' zei ik, 'do you concider them to be lead or shiny metal?'

Daar moest hij nog over nadenken, toen gingen we blo-
wen, hij vertelde veel verhalen die mij allemaal ontgingen, ik zat in het goede balgevoel. Zaterdag zou ik eigenlijk de stad in moeten omdat er van mij verwacht wordt dat ik ook hier nog kunst produceer, maar het is hier nu het prachtigste weer van de wereld. Het is 's nachts koud, maar de zon heeft nog kracht, dus overdag verdrijft de zon de koude, en warmt zij je op. (Deze maand is de zon vrouwelijk). Ervoor was er die nare warmte, benauwd zonder verkoeling, uitlaatgassen die blijven hangen en verplichte liters water zonder effect.

brieven-42

Ik zat de hele dag op het balkon en zwijmelde over mijn nieuwe geliefde, welke toekomst en wij tegemoet zouden gaan. Las ook nog wel wat J.Winterson, al 2e boek van haar; Art & Lies is kut, maar deze, Gut Symmetries, is best goed. Ook hoefde ik niet meer aan de kunsten te denken omdat ik nu de liefde had.

Tot morgen had Jaume gezegd, waardoor ik gewassen, gekleed en geschminkt naar het atelier ging.

Hij was er niet. Nu weet ik dat zijn tante op sterven ligt, (Hersentumor, fanatiek religieuze echtgenoot, zoon 40 en nog maagd, is nu internet verslaafd op zoek naar geneeswijze voor mam. Man heeft in zijn leven nooit enige affectie getoond, doet dat nu met 'eet' en 'drink' commando's, poogt Jaume's tante zo uit haar stervensdelirium te krijgen. Ook staat er een extra tafel met alle heiligenplaatjes van de wereld, waaraan oom gebeden predikt, terwijl zijn vrouw niet gelooft. Naast internetten gaat zoon nu 's nachts de disco in probeert 18 jarige meisjes te versieren). Dus is Jaume misschien in het ziekenhuis.

Net wil ik de moed opgeven, ik heb de computer voor de schijn aanstaan, komt hij binnen, in een nieuwe jas en nieuw shirt, en hij is al zo prachtig. Geruild voor kunst, hij zo blij als een kind, ik zo blij dat hij er is.

We gaan beiden voor de show aan het werk, maar steeds is er weer iets nieuws wat besproken moet worden, en komen we beiden naar de gang om dan na een kwartier te zeggen dat we aan het werk moeten.

Hij stelt voor om waslijnen op te hangen, zo ziet het er ook uit; we zijn op het dak, en aan het eind van de film

brieven-43

gaan we dansen. Hij vertelt me alle in en outs over Barça, ik zeg ik wil met jou voetbal kijken, en zondag is Barça-Madrid, dat is de wedstrijd. Ja, dat wil hij en wel daar en daar, maar tante en afspraak dus misschien. Hij zal bellen. We drinken nog een fles wijn, en zeggen zonder kussen gedag, ik ben net zo koel als hij.

's Avonds gooi ik de I-Ching, wat te doen? 6 maal zes, dat is het scheppende beginsel omgezet in het ontvangende beginsel, het mannelijk en het vrouwelijk verenigd, hoe mooi en waar kunnen de dingen zijn. Alleen blijkt dat de 25 ptas hier geen kop heeft, wat een sof. Met de 1 ptas munten, die zijn eigenlijk te licht voor de concentratie, maar ja, ik heb het ermee te doen. Vrede. Ik vind een niet erg opwindende uitslag, maar ook niet slecht.

Op canal plus is, naast iets wat ik al op het festival heb gezien, Spaanse porno in diverse hotelkamers. De geslachten zijn van enorme omvang, Er wordt niet gebeft. maar wel heel veel in vrouwmens mond gestopt en genaald.

Op het balkon wordt er ook vaak uit duistere hoeken naar me gesjijssst en tutututut en gefloten zoals je dat tegen beesten doet. Jonas vertelt me dat hij gelezen heeft dat Spanjaarden het minst sex hebben van Europa en ook de kleinste maat. En Buch verhalen over Indianen en aubergines, Randgemeente panterman en plasticvrouw en coïtus met mans motor. 'And that is your country,' zegt hij.

Nu ja, het is zondag en Jaume belt niet. Dan toch maar doen alsof ik een scheppende kunstenaar ben, (dat is met de camera de stad in), daarna voor de 2e keer naar de straat waarin dat café is waar we evt samen zouden zijn. Het is toch echt dicht. Dan maar thuis kijken. Ik fiets verder, maar wie zie ik daar lopen? Jaume! 'It is a coincident', lieg ik. 'Your whole life is a coincident.'

Een detail is dat hij armpje middeltje loop met het meisje met wie het uit was. Daarom ook de kosmos new age. Al zaterdag had hij in een van onze: Wie ben jij, ik wil het weten!—gesprekken gezegd, dat het tussen hem en zijn verse meisje was bijgelegd, dat zij weliswaar niet de liefde van zijn leven was, het was pragmatisch, maar er was genoeg om van te houden. 'I don't know', zei ik en probeerde nog wel subtiel te laten blijken dat het een fout was, maar ja hoe hard moet je het spelen, wil het effect hebben?

Terwijl zij armpje-middeltje lopen loop ik met fiets en cameratas aan stuur. We gaan naar ander zwarte mensen neon iets met tv. Daar kan ik het pas goed zien. Zij is Koe loe Yuk.*

Terwijl ik aan mijn derde bier ben, neemt zij haar derde slokje cola, dat flesje krijgt zij nooit op. Ze weet niet wat buitenspel is, heeft een lotto formulier ingevuld en voor deze wedstrijd winst dan wel verlies ingevuld. Voor mij genoeg om te zeggen; Jou moet ik niet, maar ja, zij is Koe Loe Yuk, en terwijl hij probeert, hand in hand, haar uit te leggen wat off-side is, roep ik Joder, Vengo, Vamos, Hijo de Puta en Ole. Ik zeg nog tegen Jaume dat dat ook zo

stom is van ons vrouwen voetbalteam, 'not to know or to care about the off-side.'

En ik heb een klein voordeel, namelijk dat ik de helft van Barça ken, nl Reiziger, De Boer, Kluyvert, Cocu en Overmars, en meeleeft. Een Koe Loe Yuk* kan of doet dat niet. Bij één van de gemiste kansen van ons Barça, ons is heel gemakkelijk naast Jaume, staan wij op en pakken elkaar beet. En vanaf dat moment raken onze schouders elkaar niet meer los, misschien ook omdat aan mijn andere zijde een heel gevaarlijke Algerijn zit, al zijn kiezen is hij kwijt, en hij heeft 5 uitgedrukte peuk littekens op zijn hand. Jaume moet me ook een beetje beschermen.

We verliezen. Jaume heeft tranen in zijn ogen, maar kan ik hem troosten? Nee, hij slaat zijn arm al om haar heen. Ik zeg dag zonder kussen, als je er één doet doe je ze allemaal, en ik ben niet achterlijk.

Vrede, vrede, vrede, is mijn mantra van deze dagen.

Maandag is hij er weer. Hij vertelt over zijn Columbiaanse moeder, door opa omdat zij verliefd was op niet welgestelde man, naar Spanje uit studeren gestuurd, over papa, pas overleden aan overreagerend anti-immuunsysteem, en zijn winkel in Gracia, ook import, want opa kwam uit Castilië naar Catalonië. Opa's fabriek was nog door het verzet in brand gestoken, omdat hij zgn Franco-ist was. En over z'n fanatiek religieuze oom, die hem wel goochelen heeft geleerd. Over papa mama en haar eenzaamheid, over enig kind zijn, over zijn tijd in Londen, over problemen en therapie, nu ja, wat moeten we daar nu allemaal weer van denken?

Hij vertelt ook dat hij zich zo verheugt om Koe loe's kind(!) goochelen te leren.

Vrede vrede vrede, misschien kan ik dan nu echt aan het werk. Wat stond er ook al weer? Het lage gemene verdwijnt en het goede verschijnt.

Liefs en vele groeten uit Barcelona.

Marieke

*Koe Loe Yuk is de nieuwe vriendin van je ex, die het tegenoverstelde is van jezelf nl 'serenig.'

P.S. Carmen, de directiesecretaresse met haar halfknappe toetje(flan), heeft haar haar gemillimeterd, wat ze met een hoofddoek probeert te camoufleren. Ik haat

haar ondertussen alweer meer, omdat zij nieuwe regel heeft ingevoerd die ons nu alleen nog de mogelijkheid geeft om te internetten op de 2 alleroudste computer en wel tot 12 uur 's morgens. Ik wil haar total loss taibo-en, maar zoals ze er nu uitziet denk ik dat ze vanzelf naar de gaskamer verdwijnen zal. Gisteren zei ik tegen haar: 'You remind me of an actress, but I don't know which movie, I'll tell you as soon as it pops up.' Ze lachte een beetje.

(Ik bedoel Schindlers list)

09-11

Goede wil

Waar waren we?

Het is 9-11

Gisteren was er een etentje omdat de vriendin van Jordi zich verantwoordelijk voelt voor alle buitenlanders in haar omgeving. Het was bij haar ex-kamergenoot, die zij had geholpen in haar eerste huisloze periode, haar meegenomen naar alle openingen, premières en café's, wel iets anders dan verkering uit, herriewaken en dagelijks doodsangst tijdens de ochtendspits omdat deze kunstenaar alleen kantooruren gegund waren.

Ook het gezelschap was door Mariona (zo heet ze, het betekent kleine Maria) samengesteld, omdat de ex-kamergenoot zo graag haar eerste Spaans wilde laten horen.

Lotte heet ze, en ze is Nederlands. We zaten met zijn 8-en in een benauwde mini-keuken in de hoerenwijk.

Lotte is ook vegetarisch, dat betekent dat alles met kaas de oven gaat, en je dus al snel de bor hebt (vraag maar aan mijn moeder). Maar vooral, vanaf het eerste moment dat wij elkaar zagen was er wederzijdse haat.

Lotte is een Amsterdamse koorballin, ook al studeert ze filosofie ('ik weet niet of je wel eens van Hegel hebt gehoord?' was er eentje). Ze zat bij de vereniging maar dat was anders. En jawel, ze spreekt meer Spaans dan ik, maar verstaan doe ik haar wel, dat ze vandaag naar

school ging en de professor was er niet, dat ze naar de disco ging, zo leuk, ze mocht gratis naar binnen (ze is blond met een blouse vol). Wat te doen? Had ik mijn telefoon bij me, kon ik doen of er een urgente sms was. Waarom ben ik niet naar IBW ben gegaan in de CCCB? Ik zit ingeklemd, moet ook naar de wc en zelfs die ruimte wordt mij niet gegund. (Het lijkt wel alsof hier iedereen een stoma heeft, gedurende de 4 uur dat ik daar was, was ik de enige die uiteindelijk ging, het zal wel te maken heb met de wc-potloze geschiedenis). Het meisje tegenover me, is heel knap en ook leuk, studeert af aan de filmacademie, en haar vriend is heel naar, noemt zich een macho. Ik zeg: Bij ons betekent dat wel spieren geen hersenen, en kijk hem lang aan, hij verstaat geen Engels.

Jordi komt nog laat binnen, en ik heb zo met hem te doen. Nu pas zie ik ook goed dat hij veel ouder is dan het gezelschap, ik schat hem misschien wel 47. Dat hij laat is heeft vast te maken met het even alleen in zijn eigen huis kunnen zijn. Hij zou ook zo graag weer eens in zijn eigen bed willen slapen (hij is lang, en alleen kan je diagonaal). Jordi ziet er doodmoe uit van dat enorme offer, en dan nu weer aan zo'n mientafel in zo'n mierenkamer zitten met jonge boeren (hij is namelijk een fijnbesnaarde intellectueel).

'You want?' vraagt hij, zijn Engels is miniem, en schenkt mij de kwaliteitswijn in die hij heeft meegebracht.

Klokslag 12 staat iedereen tegelijk op en vertrekt, 'Huh', doe ik, ik heb niets horen luiden. Jordi wordt meege-sleept door Mariona. Ik praat nog wat met de gleuf, zo

heten ze toch. Zij heeft het zo reuze naar haar zin in, zegt ze, maar misschien staat zij meer open. Ja dat zal, een open gleuf. En elke Spaanse man wil haar wel, maar die nederigheid van ze, ze doet voor hoe de Spanjaard tegen haar opkijkt, nee, ze vindt ze gewoon niet leuk.

Als ik thuiskom staat Sofie op mijn mobiel, ze zit in Dot, een hippe Cita 2000. Dus weer het hele eind terug gefietst, half 2 ondertussen, ze is al weg, en mobiel weer niet meegenomen (heb diefstaltrauma), daarom maar weer terug naar huis. Dan geen zin meer.

Wat is hiervan de les? Goede wil is vanaf nu niet meer aan mij besteed. (De keer dat ik met Jordi en Mariona naar de film ging was ook een hel).

Vandaag is mij aangeboden veel langer hier te blijven, een woningruil. Nu ja, wat moet ik ermee? Dan moet Jaume nu wel binnenkomen en mij ten huwelijk vragen. Hij heeft daar dan een week over moeten denken, want zolang heb ik hem niet meer gezien.

Jonas probeert op dit moment Failure te schrijven op een stuk hout, maar nu wordt Failiure, en net werd het Fair. Wat is dat voor onderdruks in die jongen? Ik zal het Jaume vragen, die is ten slotte Freudspecialist. Freudiure. Het is hier zo vervelend in je eentje uit te moeten, terwijl het in Rotterdam zo fijn is.

Nog even over de Spaanse man, het is namelijk of een geile smeerlap of een onderwerpspecialist, of hij ziet je niet. Wij Hollanders hebben een natuurlijke flirt, kijken, praatje maken, tussen de woorden is er iets, en we zien wel waar het op uit draait, je kan vele kanten op. Dat is

hier echt niet, dat bedelgedrag heb ik ook gehad, en wat moet een mens daar weer mee?

De dame van wie ik dat huis kan overnemen vertelde, naar aanleiding van de flirtpraktijk, dat op de meeste scholen meisjes en jongens nog steeds gescheiden les krijgen, en er hier pas 20 jaar voor man en vrouw dezelfde schoolboeken zijn!!! Dat ieder tegenwoordig dezelfde stof kreeg was toch al vooruitgang.

Nu ja, U ziet zo spannend is dit leven niet.
Liefs en groeten Marieke.

P.S. Dit weekend was denk ik de naaste (ik heb godzijdank een slecht geheugen). Alleen uit bleek vrijdag reuze eenzaam, reed naar huis langs 4 kotsende mensen en werd door Spaanse stieren bijna van m'n fiets getrokken. Zaterdag was er een feestje waarbij ik eerst over mijn rug gewreven werd, dat vond ik al heel naar, daarna

kwam er iemand naar me toe om me bij mijn gezicht te pakken. Ik ben huilend naar huis gegaan. Het wordt zo schrijnend als je tegelijkertijd nabijheid zo mist. En dat thuis, zowel Jordi als ik hebben het niet meer. (Ik betrapte hem op kleimasker doen, hij scheerde met groenzwart hoofd langs). En Jaume heeft, terwijl openheid hier op de eerste plaats staat, het toch voor elkaar gekregen zijn deur potdicht te krijgen. Help, help, help, ik heb zo'n heimwee.

16-11

Doorweekt

Hola,

Wat was er, o ja, ik had heimwee. Nu, dat is over.

Op dit moment denk ik; wat gaat de tijd hard, ik ben al over de helft, en heb nog niets gedaan, ik werk weliswaar aan Curaçao produkt, maar hebben ze me daarom mijn land uitgestuurd?

Het was dinsdag en er kwam een grote tafel binnen met daaronder Jaume (die, terwijl ik dit typ, in stroken geknip-te wereldkaarten verweeft, met een Mozart piano-strijkje op de achtergrond). Hij liet hem bijna vallen. 'Let me kiss you,' zei hij, 'I missed you.' I miste hem much too.

Tante dood en begraven, moeder troosten, veel gedoe. Alle leed vergeven en vergeten. Mijn moeder schreef: 'Wat is dat toch met de Van der Lippe's, die willen altijd maar verliefd zijn.' Het is waar, ik ben het zelden niet.

Donderdag was in de Dot 2e filmavond met onder andere werk van Finse Maria. Ook Brusselse Sofie was er, en Arthur die over is (misschien ook daarom alle leed verdwenen; samen is niet alleen). Hij omschreef het als Wil'ns en Wet'ns waar Marieke, Anouk en Nanouk zich aan het misdragen waren. Dat is niet waar, want elk mens is weer een andere en wij gedroegen ons voorbeeldig. Wel is waar dat ik me met deze meisjes gelijkgestemd voel zoals je dat alleen bij dames hebt. Ze begrijpen bijvoorbeeld dat je hele nare harde grappen maakt, die eigen-

brieven-54

lijk betekenen: Ik ben zo ongelukkig maar toch heb ik het leven lief.

Ook is die grens van het werkelijke niet zo strikt.

Zoals Arthur gisteren vroeg: Ben je nou wel verliefd op hem, en ga je ervoor vechten, ben je bereid de consequenties van de verkering te aanvaarden, het zal je leven drastisch veranderen, dat is nou mannelijk: Waar heb je het over? Feit en fictie, droom en daad, leven of verhaal, ik zou het onderscheid nooit hebben uitgevonden omdat ik haar (hem) niet zo beleef.

Met Maria nog doorzakken, ik vroeg me af of Jaume nu eigenlijk wel sexueel was. Want ik voel het wel zodra ik in zijn intieme zone kom, (dat is minder dan 50 cm van elkaar verwijderd, kan je karmatisch converseren, is ongepast, maar in dit geval is beleefdheid ongewenst: 'Jodete etiquette' is mijn devies.), maar of het waar is... Volgens haar niet. Maar zou hij dan wel goedgeschapsen zijn? Dat wel dacht ze, aan zijn neus te oordelen. Ik schat het zaakje in naar de duim, wat dat betreft waren we van gelijke mening, de duim is ook ferm.

Zij zegt wel dat hij niet zo bie is (vraag maar aan mijn moeder), en ook Sofie zei dat al, waarop ik haar vroeg: 'Heb jij hem dan niet overwogen?' zij me met hele grote ogen aankeek en met haar handen gebaarde van borst naar dij: 'Mais naturellement, Marieke'. Voor haar (ook) een flop, maar ook geen ramp, want naast dat hij haar had gezegd dat hij hield van sexen met zijn ogen dicht: 'Wat is dat, Marieke, men watch!' is er dat andere: Hij is namelijk niet zo bie.

Maar dat is hij wel en wie dan ik kan dat beter weten.

brieven-55

Het was storm, ik vond dat niet zo probleem, alsof ik thuis was. Kwam wel zeiknat aan op atelier, maar daar was Jaume die mij zijn kleren gaf. Kom ik de hele dag aan zijn bloes ruiken, zuur en zweet, hoe heerlijk kunnen geuren zijn.

De volgende dag was hij doorweekt en droeg niet veel meer dan een handdoek, om gek van te worden, ik zou er zo aan al zijn schoonheid kunnen zitten.

Bij de thee, mijn Feng Shui plek werpt zijn vruchten af, automatisch gingen we op ons energiecentrum zitten, ik bijna tegen hem aan. Ons chemisch gesprek liep bijna uit de hand. Terwijl J'aime-Jaume kopjes thee in schonk waarbij het koordje uit de pot hing ('The pot is having her period,' zei ik. Hij zei, 'dat dacht ik ook, maar zei het niet', wat beter is, wij zijn ten slotte beiden van het beeldende), deden we onzichtbaar alles wat ik die zaternachten op canal plus gezien had.

Toen aan het werk. Hij kwam naar mij toe zocht naar een beter woord voor ... (ik zal het hem zo vragen). Het concept had te maken met verstarde vormen van verslaggeving. Ik begon over de oorlog. Bin Laden in dat smetteloze wit, die met zachte ogen en kalme gebaren vuiligheid spuit, over New Yorkse torens van masculiniteit, over de poëzie van het laatste bombardement of Afghanistan, die hier op het journaal 'nieuwe aanvallen van gouden regen' werden genoemd. Hij zei; 'dat is piesen in je gezicht.' Ik zei: 'Is dat dan gebeurd vannacht, dat is wel een totale omslag voor een land waar een face al een taboe is, nu begrijp ik ook waarom ik al die Afghaanse mannen zo tevreden wassend in het badhuis heb gezien.'

Hij zei: 'Kijk, dat daar is ook heel sensueel' (een sleutel en een slotje). Ik zei: 'Ja, mooi van maatverhouding.' Hij: 'Zoals die sleutel in dat gat zit.' Ik zei: 'Ben jij eigenlijk een sexuele somebody?'

Nee, dat zei ik niet, ik hield me heel beschaafd. Vertelde dat ik binnen mijn werk gevoelskettingen rijg en niet denk in vorm en structuur, wat niets oplevert dan saaaie chaos... Sorry, even pauze, Jaume komt, terwijl ik dit schrijf, binnen. Of ik een biertje wil, een triple, die had Sofie ooit voor hem meegenomen uit België. Stagnatie is het woord. Jaume begint over over shagging. 'Sjek-kie', zeg ik, terwijl ik hem het pakje geef. Ik vraag hem of hij denkt dat Flan (directiesecretaresse) shagt. Nee, dat niet, maar wel kan hij haar voorstellen in leer met zweep. 'Ik zou haar over tafel slaan en haar van achter nemen,' zeg ik. Ik vertel hem over dronken zijn en tietten bloot, (is een familiekwaal). 'Shall we get drunk once?' vraag ik. 'Maybe even twice,' antwoordt hij. We nemen nog een biertje.

'What are you writing, Dutch is completely understandable for me.' Hij begint te lezen: 'De volgende dag was hij doorweekt en droeg niet veel meer dan een handdoek, om gek van te worden, ik zou er zo aan al zijn schoonheid kunnen zitten.'

Waarlijk, niet gelogen. Ik zei: 'Sorry, but this is private', hij was bijna bij J'aime Jaume, en dat gaat tegen mijn rol in. Ik ben namelijk naïef, heb een vriend, die is nu op bezoek, ben niet bezig met romantische onzin, heb namelijk serieuze kunstzaken aan mijn hoofd, dat heet playing hard to get.

Madrid scoort hoort hij op de radio. 'Fuck, fuck, fuck,' zegt hij.

Ja laten we dat dan maar doen.

Als ik weg ga, heb met Arthur op alternatief filmfestival afgesproken, zeg ik hem gedag. Hij zit en verweeft papieren stroken. 'You look like a woman,' zeg ik. 'Pardon,' zegt hij en trekt zijn bloes omhoog. O,o,o, wat is ie mooi. Ik leg een arm om hem heen, we geven wel 7 kussen. Daarna blozen we, dit ging te ver. 'But I still think this random fragmentation is too simple', wijzend op zijn wereldkaartenweefsel, ik blijf tenslotte een collega. I have to go. 'Don't you have to see your girlfriend?' 'Don't you have to see your boyfriend?'

Ik pak zijn aansteker. 'Keep it', zegt hij. 'I don't need it,' antwoord ik, 'you give me fire enough.'

Liefs uit Barcelona.

Marieke.

P.S. Maria had foto's van de afscheidlunch, het lijken wel stills uit The Idiots, Lisbet Bolimia, Sofie drugverslaafde, Jaume alcoholist, ik psychotisch en Jan de Duitser leip. 'Hoe krijg je het voor elkaar?,' vraag ik. 'I'm interested in the truth behind the appearances,' antwoordt ze.

21-11

La Paloma

Hola (diee) En Adam sloeg Eva met de sukerbiete op de kont.

Wat er ook al weer?

O ja, de liefde was eindelijk in een pril stadium.

Zondag toch maar even naar het atelier. Het weer was nog steeds niet goed, en bovendien je weet nooit. Jaume was er wel, maar we zeiden niets dan dag, toen hij weer vertrok.

Met Arthur in La Paloma afgesproken. Zondag middag is het oude stellen dansen, is geweldig om te zien. (Ook al viel me deze keer op dat het niet louter eeuwige liefde is, ook zag ik menige smeerlap een tong in het vrouwtje stoppen, en eega's kruizen werden grof betast).

Ik wilde graag in eenzaamheid gefilmd worden. Dat lukte Arthur niet, ik werd al direct ten dans gevraagd door een beschaafde Spanjaard. Dus werd ik gelukkig vastgelegd, terwijl de tragedie toch altijd meer impact heeft. Toen hij, ik denk een half uur later, de volgende opname wilde maken werd zijn camera in beslag genomen. Ik was het er mee eens, want had hij gevraagd of hij me zo filmen mocht? Nee, dit was privé. Want ik had hem al een kwartier gezien en geprobeerd oogcontact te krijgen, wat was mislukt. Hij stond aan de bar, dus dan maar een bier bestellen. 'Jij bent een Hollander, niet?' Nee dat

was hij niet, officieel was hij Amerikaans-Spaans, maar wel had hij Nederlandse ouders. Hij was hier net aangenomen als arrangeur en had in de pauze een bespreking met de band. Ze sloegen bijna allemaal hun hand op zijn schouder en maakten 2 zinnen praatjes. 'Wil je een bier-tje'. Hè, hè, eindelijk weer eens een natural flirt. Vlak voor hij bespreken ging vroeg hij of ik ergens anders nog iets drinken wilde.

Voor de ingang van El Almerai zei ik Arthur gedag. (Dat had ik met hem afgesproken: 'Jij bent zonder mij vanavond, begrijp je?'). Eerst ging mijn verse flirt zorgen dat mijn fiets veilig stond, ik mocht hem in het huis van de café eigenaar zetten die er naast woonde. We dronken veel, ook omdat de barman ervoor zorgde dat onze glazen nooit leeg kwamen.

Hij is 42, groot, grof en cellist. Hij praat Nederlands met Amerikaans accent, heeft in vele landen gewoond want

vader was econoom, maar nooit in Nederland. Met arrangeren verdient hij zijn geld. Woont hier 15 jaar, waarvan 7 jaar in het bos, hier 8 km vandaan. 'Als je het wil zien...'

De taxirit duurt en duurt. Langzaam en onscherp kronkelen we de berg op, terwijl de chauffeur blijft schelden, hij is namelijk bang dat hij nooit meer thuis komt. Mijn hoofd ligt op zijn arm. 'Grote stap, kleine stap, grote, grote, kleine stap.' Hij houdt me goed vast bij de 100 treden naar boven. 'Hier, neem eerst dit.'

Hij heeft voor mij zijn zelfgemaakte soep opgewarmd, de heerlijkste ever. Daarna geeft hij me zijn trui en rode sloffen, ik moet even wachten. Uit het raam zie ik hem hout hakken. Hij maakt de kachel aan. 'Ik heb ook nog kip.' Met kruiden en olijfolie bakt hij ze op de kachel en maakt een nieuwe fles open. De hele nacht zit ik, zo warm alom, op zijn schoot.

Wat wil een mens nog meer? Hij is een echte man.

De volgende dag bel ik naar Maria om te zeggen dat ik de belangrijke kunstmannen die bij Hangar op bezoek komen, waarschijnlijk mis. Ik lig namelijk nog op bed. 'Maar waar lig jij op bed?' 'El Florista of zoiets; ik zie een dal, een berg, een hoop groen en een naakte man die koffie aan het zetten is.'

Of ik met hem lunchen wil. In het bosrestaurant praten we uren verder, de bestelde tweede fles wijn gaat ook op, en als het donker is nemen we een mascaro (de lekkerste brandy) en nog maar een.

'Gisteren, zegt hij dat heet cosy, maar vandaag dat heet gezellig.' Dan nog naar het boscafé, hij vindt me steeds mooier. Met of zonder make-up? vraag ik. Zoals gisteren, oogverblindend was ik geweest. Ik pak mascara en lippenstift en doe het op alsof hij mijn spiegel is. Nog beeldschoner ben ik geworden, het zit perfect. Naar aanleiding van iets dat hij verstaat, maar ik niet, vertelt hij dat mensen zulke aanstellers kunnen zijn. Ik begin te huilen, hij troost. Wat is er dan? Nou er is groot, groot, groot verdriet, en diep, diep, diepe pijn die nergens over gaat, nergens, nergens over gaat, maar wel, wel wel is. Knalrode ogen en een zwart gezicht. We worden eruit gegooid. In het donkere bos moet er naar mijn idee nog van alles gebeuren.

'Het was koud niet, gisteren,' vraagt hij. Wat ik me herinner heeft met vuur te maken. En met zacht en warm. 'En wanneer ga je weg?' 'Januari?' 'Dat is wel heel snel.'

De zon schijnt, hij geeft me rode vruchtjes en 2 citroenen van eigen teelt, 'meer kan ik je nu niet geven.' Veel liefs vanuit een brak doch blij Barcelona. Ik ga mijn fiets ophalen, die had hij voor de zekerheid maar in de keuken van het café gezet.

Marieke.

30-11

Een receptie

Hola,

Het is heel raar dat het weer hier vaste patronen kent. Iedereen zegt dat het in de overgang naar de winter een paar dagen slecht is, waarna de zon weer terugkeert. En dat is dan ook zo, het is weer warm in Barcelona.

Gisteren naar Beethoven geweest in het Palau de la Musica, ontworpen door een Gaudi adept, die dacht het nog beter te doen. Hier is geen stukje van plafond, muur of raam onversierd, het valt mee dat je op de stoelen zitten kan. Eerst was er een ellenlange toespraak van een oude man achter een kathedraal, ernaast nog oudere mannen, die zich staande konden houden door heen en weer te wiegen. Hierna volgden jongelui die kussen en een koker kregen. Ten slotte een alleroudste man. 'Die heeft de verkeerde weg genomen vanaf de wc,' was mijn flauwe grap. Maar dat was echt zo. Hij hield zich vast aan de piano, ging maar kijken wat er onder de klep zat, en wilde op de kruk gaan zitten. Twee bewakers voerden hem onder groot applaus af.

Het concert werd uitgevoerd door jonge solisten. Het snerpde bij tijd en wijlen, dat was er ook weer aardig aan, je hoort hoe kwetsbaar muziek is. Ik was natuurlijk gefocust op de cello, die was wat zacht. Arthur zou mij mijmerend filmen, wat verboden was. De arme jongen riskeerde voor mij (nee: Voor de Kunst) opnieuw zijn camera.

brieven-64

Het liep ondanks de dubbele waarschuwing goed af.

Na afloop zag was er een receptie gaande. 'Kom we gaan', zei ik. 'Nee, dat is genant.' 'Nou het hoeft ook niet.' 'Ach, misschien dan toch.' Ik was al binnen, ook al was er dubbele uitnodigingscontrole. Hoe vaak Arthur en ik dit gesprek al gehad hebben, ik kan het me niet meer herinneren. Hij de jongen van komaf tegenover het straatmeisje. Maar uiteindelijk staan we altijd beiden tussen de celebrities.

De champagne was niet op te krijgen, en dan de mini-kadetjes met rauwe ham, gebakken vis, paarse worst (die sloeg ik over), en balletjes gehakt (dat is lekker) sandwiches (die sloeg ik ook over) en spiesje met garnalen, met mini chorizo-tjes, en spiesje gezond (had ik geen trek in), kleine pizza's met ansjovis, en koude kip met iets bruins (marmite misschien, ik nam kip zonder), en avocado met rozijnen in een bakje (dat was smerig), dan mini-flan met op de bovenkant een aardbei, een stukje ananas, banaan of kiwi, ik nam van elk een.

Jammer dat ze geen borrel hadden.

Arthur sprak de celliste aan, we hadden gelijk gehad, een Russisch gezichtje. (Ook was ze zo smakeloos gekleed, is tweede kenmerk van het ras). Ze vroeg mijn mening. Ik was eerlijk, ook de combinatie met de verlegen doch arrogante violist (een hele slechte combinatie van eigenschappen) was niet zo'n succes. Arthur zei: 'Ik heb genoten want live is altijd gezellig.' We werden als laatsten dringend verzocht te vertrekken. Tevreden over het verloop van de avond liepen we naar huis.

brieven-65

'Hé Marieke, how are you?' Ik vertel haar ons avontuur en stel ze aan elkaar voor: 'He is and my friend and my editor and we always disagree.' Arthur zegt, 'haar beeldend denken gaat mijn geest ver te boven.' Zij moet lachen. Arthur zegt, 'zullen we met zijn allen wat drinken?' Zij zegt, 'het is mij wat laat, maar een ander keertje graag.'

Het is Flan. 'Zag je die kale kop niet?'
Nee, daar zat een sjaaltje om.

Geharrewar over mijn dan wel zijn filmconcept. Ik wil dat verschillende genres (documentaire, fictie, reportage, home/egovideo) gelijkwaardig zijn en probeer verhalen te ontduiken. (Ditmaal ga ik letterlijk onder water). Hij vindt dat lijn en ontwikkeling noodzakelijk zijn, en beelden pas interessant als je er bewust betekenis aan geeft. Wederom zat in bed. Het is wel gezellig dat hij er is en we kennen elkaar zo goed.

Vandaag zag ik na dagen Jaume weer in een hele nette blauwe bloes achter zijn computer zitten. Ik kuste hem meteen op zijn wang. Is dit niet stom dacht ik nog, dat is toch niet romantisch?, maar ja, het was al gebeurd, en er was alweer meer gebeurd.

'Je ziet er zo moe uit.' Hij had de hele nacht nauwelijks geslapen, zijn ex-meisje uit Londen was in Spanje. Zij wil hem terug, maar zolang hij twijfelt wil ze alleen bellen en hem niet zien. 'En ben je wel eerlijk tegen je nieuwe meisje?' Jawel, zijn ex belde gisteren zolang, dat zij alleen naar Beethoven was gegaan.

Op de opname van mijmerende Marieke zit op de achtergrond Koe Loe Yuk. Ze was ook op de receptie.

'Maar ik heb wel weer dromen, die had ik jaren niet,' zegt hij.

Nu ga ik maar naar de Dot, niet te laat maken, want morgen vergaderen met de directie, de kunstenaars eisen dat ik kom vanwege mijn grote bek.

Tot zover. liefs van Marieke.

P.S. Echte liefde kerft zich in de ziel, echte liefde kent ook pijn. En waar slaat dit nu weer op? Nou, toch wel ergens.

04-12

De woodchopper

Hola Inka (is Nokia grap, probeer maar),

Het is toch wat dat hier maar elke dag die zon schijnt.

Het is maandag avond. (Maria komt langs of ik naar de film ga. maar ik moet de mensheid op de hoogte houden van het leven, bovendien in deze brakke staat kan ik niet in een donkere zaal zitten, betekent claustrofobie, braken, slapen).

Vrijdag was er de vergadering en ik had inderdaad een grote bek. Begon met dat ik uit Nederland kom, waar er niet hiërarchisch wordt gedacht, je als kunstenaar inspraak had in procedures, en hoe zat dat eigenlijk hier? Dat ik uit Nederland kom en wij zijn handelaars, wat betekent dat als er mogelijkheden zijn, ze ook benut worden, want dat is goed voor de maatschappij in zijn geheel, en hoe zit dat hier? Dat ik uit Nederland kom en er regels zijn als dat niet anders kan, maar de Nederlander probeert het individu alle mogelijke vrijheid te geven, waardoor de uitzondering op de regel gemeengoed is. En hoe zit dat dan hier?

De directeur antwoordde: 'Ik word gek van agentje spelen, dat ik je elke keer weer achter die computer weg moet trekken, omdat je buiten de afgesproken tijden toch gaat internetten.' Ik zei: 'Maar wat is het dan voor stomme regel, die computers zijn er toch om gebruikt te worden?' Vervolgens nam Flan het woord, terwijl zij

brieven-68

me strak aankeek hield zij in haar scherpste Spaans een lang betoog. En inderdaad, Spaans ben ik niet.

Daarna was het aanbod om deel te nemen aan een tentoonstelling het onderwerp. Het zou over enkele weken in een hotel plaats vinden. Wie had zin om deel te nemen en hoe een groepstentoonstelling te maken? De directeur wilde al een thema voorstellen. Ik zei; De kunstenaars kunnen bijvoorbeeld ook een feest organiseren in die hotelkamer en de resten zijn de expositie. Ik werd van alle kanten direct bijgevallen. Ook de baas vond het een fijn plan.

'Maar vind je het goed dat we het een site-specific environmental group performance piece noemen?' vroeg hij. Wat mij betreft, ik hou gewoon van een feestje.

Een groot succes deze bijeenkomst, bovendien hadden we meteen een gespreksonderwerp voor de lunch, die dit keer haute-cuisine was uitgekapt. Alleen de ideeën om het feest artistiek op te leuken verveelden me; feest is drinken en dansen, meer hoeft het toch echt niet te zijn.

Sofie zat naast me, dus dit keer zaten wij in het Feng Shui energiecentrum, Jaume zat aan de overkant. Ik wilde hele knappe foto's van ons, maar hij trok gekke beken en deed chocoladevla op zijn tanden, helemaal niet leuk. Met Sofie ging ik uit wraak in het Nederlands over dit figuur roddelen, dat is altijd akelig. We dronken naast de wijn nog caraglio's (dat is koffie met een neut), en gingen blowen. Ik raakte in een praatkick, terwijl ik die avond ervoor met Arthur van het blowen de eerste lach-

brieven-69

kick van mijn leven had gehad. (De lachkick ging als volgt, ik kreeg een praatkick, Arthur zei, 'je bent stoned.' Ik dacht, bemoei je met je eigen zaken, maar moest lachen, want het was waar. Toen dacht ik, is dit dan nu de zogenaamde lachkick, daarom moest ik lachen. Ik zei: 'Ik heb geloof ik een lachkick, o, wat genant, ik heb ja, ja een lachkick,' daarom moesten we nu beiden harder lachen, en in deze loop bleven we minstens een half uur met tranen over onze wangen steken).

We wandelden samen over het strand naar huis. Ik weet alleen niet wat er met Jaume was. Hij deed lollig, en zo ken ik hem niet, deed een rode zonnebril op, idem, kocht een appel die hij op zijn knieën een meisje aanbood, idem, en ging lang praten met Sofie, idem, en sloeg zijn arm om Maria, idem, en sprak niet met mij, idem.

We dronken nog wat in Barceloneta. Misschien was het meest gênant dat Arthur wel heel eenvoudig kon zien dat er tussen mij en Jaume niets gaande is, mijn romantische tic had het zicht zwaar vertroebeld de afgelopen weken. Ook kuste hij iedereen gedag en tegen mij stak hij zijn hand op. Arthur sprak ter troost dat Jaume dacht dat wij een stel waren. Nee, nee, nee, het was niet meer of minder dan een afgang en een desillusie.

Op weg naar huis besepte ik dat Jaume een zelfgenomen verwend enigst kind was, die met zijn wonder-schoon uiterlijk natuurlijk 1000-en vrouwen achter zich aan had en zo de verliefde blik als zijn broekzak kende. 'Het is een charmeur, een aandachtsfreak en een poseur met al zijn zogenaamde goede verhalen, alsof je in het

donker een zonnebril nodig hebt. Nee joh,' sprak ik mezelf toe, 'die gozer, da's niets.'

Zoals Sofie later zei: 'With him, I'm not convinced.'

Thuis vond ik dat de poes toch echt wat aandacht nodig had, nu Jordi nooit meer thuis is verkommert ze zo. Ik zette haar op mijn schoot, en aaide stug door, totdat ik merkte dat er op haar rug iets vast zat. De pleister die eerst om mijn duim gezeten had, had ik met mijn aanval van affectie diep in haar nekharen gewreven. Van huis uit heb ik meegekregen dat in één ruk dan het minst pijnlijk is.

Zaterdag belde Sofie of ik naar het strand kwam. Eerst moest ik die bouseikel bellen. Hij had mij namelijk niet gebeld, voor zover ik het weten kon. 'Kom vanavond naar El Almirai,' sprak ik in. 's Avonds gaf ze (ze woont in een geweldig appartement aan de zee, kijkt uit op Columbus en alle andere stadsattracties) een etentje voor haar Fura dels Baus vrienden, Maria en ik waren ook welkom.

We hadden al direct veel schik. De Fura dels Baus hebben de Sade als uitgangspunt genomen voor hun volgende stuk, in ieder geval zo wordt dat naar buiten gepresenteerd. Ze hadden gewoon zin om iets te doen met porno, dus hadden de 2 mannelijke gasten 2 maanden gewerkt met de grootste sexsterren van Europa. En vanwege Jordi's canal plus, kon ik best in het gesprek meekomen. Het was reuze vermakelijk. Ik werd weer ouderwets dronken, zo heel lekker lazarus.

Met Maria naar het ingesproken café, hij was er niet. Fa-

lafel eten. Dan naar CCCB eindfeest, was al dicht. Toen maar naar nachttent in Barri Gotic, zij bestelde zo'n ding met rum, munt, limoen en ijs, wat in Nederland anders heet dan hier, maar ik was dronken, dus beide namen zijn mij ontvallen. Ik weet nog dat ik tegen haar zei: 'Zeg dat ik uit Curaçao kom en precies weet hoe dat smaken moet. Dat ie te slap is.'

De piercing jongen schonk ons bij. Bijna was ie goed, en wees op mijn glas: 'Un poco mas.' De barman deed ons nog een laatste scheut rum. En dat ik toen niet alleen dacht, maar het ook zei: 'Maria, je bent beeldschoon, ik hou van jou', en haar kussen ging. En dat zei de hele tijd zei: 'Pardon?' Het bleek dat ik consequent in het Nederlands sprak (en zij blijft Fins).

Ik werd wakker van de telefoon, die naast me lag. De woodchopper. Of ik nog steeds kwaad was, dat ik die nacht ingesproken had met: 'Als je me morgen niet belt, ben ik jou ook vergeten.'

Het was bijna een herhaling, ontmoeten in de Paloma, de Al Mirai, waar ik zei; 'doe mij iets sterks,' hij met Ouroucho aankwam, (hoe weet die man dat ik altijd borrels drink?) met een biertje erbij.

Daarna naar zijn boshuis, waar hij hout hakte, hij op de kachel toast ging maken met gebakken bacon en schimmelkaas. Dat we de fles wijn opdrongen, terwijl hij Yoyoma, Sjostakowitsch en eigen composities draaide, die ik ook mooi vond. Of hij niet een beetje cello wilde spelen? Ander keertje. Dat we heel lang in een bed lagen, hij koffie ging zetten, vitaminebruistablet bracht en wentelteeftjes bakte, dat we een boswandeling gingen maken, en de beste patat van Barcelona gingen eten aan de an-

dere kant van de berg. Dat ik wel weer kon blijven, wat ik wilde, ik ben namelijk mooi in every sense.

Maar dat deed ik niet, ik was namelijk meer dan tevreden, er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan.

Het is maandagavond, en Jaume is er, hij heeft een Zaratas in zijn hand. 'Wat kunnen we nog meer verwachten?' vraag ik. Hij zegt: 'Ik denk een strakke leren broek.' Hij wil de naam van een acteur weten, maar, naast dat hij zijn uiterlijk wel bijzonder mager omschrijft (dat deze acteur stoppels heeft), gebruikt hij ook films waarin hij niet gespeeld heeft. Zo doet hij bowlen na, maar het is niemand uit the Big Lebowski. Hier komt niemand verder mee, hij gaat Platoon kijken die is zo op de tv, misschien speelt de gezochte acteur opeens daar in, is mijn tip, je weet het nooit. Hij gaat weg, komt na een paar minuten terug. 'Ik weet het, ik bedoelde Frank Sinatra.' Hij is heus best leuk. En bovendien vertelde hij daar vrijdag in dat cafe in Barceloneta ook zijn ontroerende dansgeschiedenis. Alleen aan mij.

Liefs en groeten vanuit een gelukkig Barcelona. (Ook al hebben we verloren tegen de Basken en staan we nu derde in de competitie).

Marieke

08-12

Een roodbruin biggetje

Hola, ik ben eigenlijk te brak om te typen, en waarom ik het dan toch doe...

Het laatste bericht was maandag, En toen was er dinsdag en woensdag geen water in Jordi's huis, terwijl ik mijn periode had en woensdagavond explodeerde ook nog eens zijn gehele illegale electriciteitsconstruct, en omdat de telefoon ook op stroom gaat kon ik ook niet bellen, en mijn mobiel is al bijna 2 weken langer afgesloten dan was afgesproken. Toen kreeg ik toch wel enorme heimwee.

Ook op het atelier was steeds niemand, en ik ben dat Curaçao ding ook zat, elke poging om de non-narratie vorm te geven blijkt keer op keer een sof, na meer dan 2 maanden werk heb ik 6 vage minuten.

Donderdag maar naar de Dot, kijken of ik vrienden tegen kwam. En inderdaad, daar was Sofie, altijd leuk, met altijd leuke vrienden. Om een uur of één naar de opening van de Colombo, de nieuwe bar van van de eigenaar van de oude bar, die illegaal was en tot 6 uur open. Nieuw Colombo is ook in Barceloneta, maar deze is op toeristen hot spot, en mislukt design ingericht, bovendien heeft de eigenaar tussentijds een infarct gehad, is nu scheefknap en kan nauwelijks meer praten. Wel kregen we veel bier.

brieven-74

Daarna met Sofie en nieuwe vrienden naar Otto Sutz, een disco uptown. Voor binnenkomst ging ik naast haar achter een auto zitten ik wilde namelijk samen piesen, dat is altijd gezellig, alleen kwam er bij mij niets uit (in tegenstelling tot Sofie). Toen snuiven, dat ging wel goed. De disco heeft officieel 3 verdiepingen, maar er is ook nog de vierde, waarvoor je eerst een bewakingsman en een portier een hand moet geven. Je heet dan jet set. Daar bovenin was de gemiddelde lengte 1 meter 95, wat heel heel raar is hier (gewoonlijk heb je mazzel als een man op zijn tenen staand op gehoorsafstand komt), en ook was de gemiddelde haarkleur middenblond. Stewardessen en basketbal spelers.

Besloten werd door te zakken bij Sofie, maar eerst nog tweede openbare piespoging, wat weer niet lukte, maar omdat ik hoop hield (werd mij de volgende dag verteld) liep ik uren lang met mijn broek op de knieën.

brieven-75

Ik deed poging doen om dan ook maar te gaan zoenen, we waren ten slotte met zijn vieren en ver heen, voelde me echter niets meer dan misselijk.

De volgende dag werd ik bij Sofie op de bank heel laat wakker. Op terras afgesproken te powershoppen met Roland van de Fura dels Baus. (Het idee was snel en veel kopen, maar het werd één bril in de maak), daarna met de auto naar Badalona; een dorpje buiten de stad, waar die avond de grote prijsuitreiking van het Badalonese Short Cut festival was. Ze hadden er een ware Oscar uitreiking van gemaakt, inclusief kleine acts met humor, meezingers, de tune; en wie is het geworden. Plaatselijke acteurs werden naar voren gehaald om de beste bijrol van de korte fictie aan te kondigen, of de muziek winkel eigenaar de beste soundtrack documentaire (dit alles inclusief fragmenten, wat meestal de hele film was). Hoogtepunt was de prijsuitreiking, variërend van 25 tot 500 gulden, inclusief een beeldje en kussen van de plaatselijke miss. Het was een heus spektakel, maar had misschien in 3 uur gekund.

De woodchopper, we zijn nu zaterdag, belde me wakker. Of ik zin had in varken.

Een heel klein lief roodbruin biggetje kwam na uren drinken en ouwehoeren uit de oven, klaargemaakt door Albert, schipper en beeldhouwer, knap en leuk, maar die grote man van mij, die is toch het allerknappst en het allerleukst.

Hij ging zijn dochter ophalen, ik wilde naar de meisjes. Er was een opening in La Caixa en het kunstwerk was

een selected party: De kunstenaar Joan Morey (ook van de sado-macho modeshow in de CCCB) had een transparante ruimte gebouwd waar zo'n honderd mensen mochten drinken en dansen, en de rest kon het bekijken. Toen ik kwam was het precies afgelopen. Tijd om naar het feestje van de Duitser te gaan vlakbij de Arc de Triomf (die is hier ook). Maar ja zo'n derde dag drinken en wel vanaf 3 uur 's middags, dat is niet goed voor het geheugen. Vaag staat me bij dat we naar de afterparty van Joan hebben gezocht, dat we in de illegale disco in El Raval waren, een soort kelder, en dat ik tegen Maria heel onaardig was, omdat ik vond dat ze op moest houden met dat mannen gezeik: 'Je bent beeldschoon en reuzeleuk, heb even geduld of wees niet zo kritisch.'

De volgende dag belde hij opnieuw, of ik naar het café wilde. Dat viel niet mee, een mogelijke vierde alcoholische dag. Ik kreeg maar 1 wijntje op, maar gelukkig wilde hij ook niet weer dronken worden. We wandelden met volle maan over de Tibidabo berg (dat is geschenk van de duivel), een everzwijn schoot voorbij. Het huis was al kachelwarm. Hij maakte thee van eigen rozemarijnboom en tonijnsalade, omdat ik honger had. Dat hij wel een kind van me zou willen.

Wel was er een probleem, vertelde hij, dat ik weer zo snel weg zou zijn.

'Wat bedoel je?' Hij zei: 'Ik hou van jou.'

Ik hou ook van hem.

De volgende dag moest hij naar de tandarts in een dorpje 100 km buiten de stad, of ik niet mee wilde.

In welk liefdesnest heb ik me nu gewerkt?

Hij gaf me een cd mee met eigen werk. Terwijl ik typ luis-ter ik ernaar. Hij is geen woodchopper, hij is een genie.

Veel liefs en waarom krijg ik toch zo weinig post?

Groeten uit Barcelona,
Marieke.

14-12
Strijken en tokkelen

14 december alweer en het is hier zowaar herfstig ge-
worden.

Het is altijd hetzelfde, na een week of 10 wordt het hier belangrijker dan het daar, de tijd verdicht zich, en het onderscheidingsvermogen van het buitenstaander zijn verdwijnt. Het is nu zelfs zo dat angst me overvalt als ik denk aan terug naar het kleine koude kikkerland. (Ik lieg. Er was ook nog een vrijdag met veel heimwee. Ik ging met sjaaltje Thomas, hij was mijn eerste kennis, maar het is eerlijk gezegd een kwee en een kakker die heel Duits Spaans en nog Duitser Engels spreekt en hij föhnt zijn haar. Ik kon mijn lol niet op.)

Voor Sofie vertrok naar België, gingen we uit. Maria brak de laatste tortilla chip in drieën, wat betekende dat je een wens mocht doen. Ik wenste dat ik een kind van mijn woodchopper krijgen zou.

We beoordeelden elkaars gebit nadat ik de open vraag had gesteld of er een koppeling bestaat tussen een liefdesverklaring en zaad in de mond. ('En wat heb je eigenlijk in de mond' is dan een min of meer logisch vervolg).

Ik had namelijk een zorg, mijn man belde nooit meer.

Wel werkte ik hard, ik ben ten slotte ook nog een ambitieuze artiest. Ik gaf camera les aan de mede kunstmakers, het hotelfeest was al bijna, en iedereen zou ie-

dereen filmen. – De hangar expositie is het vertonen van de happening van de dag ervoor op de tv van de hotelkamer. – Jaume zette de radio hard, en we moesten om de beurt dansen, filmen en iets zeggen, voor de geluidstest.

Kees belde, dat hij nu al maanden aan 1 ding moest denken, de affaire Pablo, en wat kan een mens anders doen dan ophangen?

's Avonds huilde ik bij Jaume uit, dat hechten zo verbonden is aan gemis. (Hij is zelf na 10 jaar Londen thuis gekomen en vervreemd van alle oude vrienden. Thuis is voor hem opnieuw beginnen). Toen nog allerlei liefdeszaken besproken. Ik had namelijk misschien niet zozeer heimwee, ik miste mijn geliefde zo, draaide steeds weer zijn cd, en verzong van alles om het heel slecht vinden. Weer werkte ik tot laat door. Maria sms-te of ik mee ging naar concert, daar had ik geen zin in, daarna dat ze zich treurig en zich alleen aan het bezatten was, of ik niet komen wilde. Dat wilde ik wel.

We gingen naar de Beautiful, dat is de Willens en Wewens maar dan met veel travestieten. Daarna naar de illegale disco, waar we Steve ontmoetten, een knappe, beschaafde, New Yorkse neger, Dj en Vj van de Paloma. Het deed haar, hoop ik, een beetje al die zijnsvragen (wat moet ik hier en met de kunsten) vergeten.

Pas zondag belde de dickhead. Hij had in dorpjes tijdens feesten met zijn orkestje gespeeld, en was nu pas terug. Of ik hem wilde zien? Natuurlijk niet, ik had hem al

uit mijn systeem verbannen. Of we elkaar nog een keer zouden zien? Ik wist het niet, eventueel alleen om hem verrot te schelden. 'Maar ik heb je toch meteen gebeld?' Dat is geen excuus.

Op het atelier natuurlijk spijt, al die onnodige principes, ik had ook mijn gevoel kunnen volgen.

De hotel fiesta. Zoals altijd zijn er een paar mensen die alles moeten doen. Dus met Maria inkopen doen, met Jaume kris kras door de stad spullen ophalen en naar de hotelkamer brengen. Maria maakte in de badkamer mochito's (zo heet dat rum, suiker, munt en citroenmengsel), ik ging douchen en in handdoek op bed liggen, Jaume hing de glitterbol op, en de rest dronk bier. Dat filmde ik dan weer. Zweedse Jonas draaide plaatjes en dat deed hij supergoed, waardoor het zowaar een grootse fiesta werd met diverse ongenode, maar daarom zo welkome hotelgasten. Alleen moesten de spullen de volgende dag weer naar Hangar, en de tape moest gemonteerd, wat mijn taak was, met mentale steun van Maria. Om 10 uur 's avonds waren we klaar, en het zag er redelijk prutserig uit, maar het gaat dan ook over het gebeuren en het gaat niet over mooie film.

Heel snel naar de El Almirall gefietst. De woodchopper trad er op en ik ging hem verrot schelden. Ik ontkende hem bij binnenkomst, best flauw, maar dat was ook het enige.

Hij is een waar genie, deed een jazz-solo en hoe omschrijft een mens dat, strijken en tokkelen en af en toe

een beetje naast de toon zingen, heel geweldig, 'He's fucking brilliant,' zei Maria (omdat ze iemand kent die fucking brilliant zegt). Ik ging back stage naar hem toe. 'En waar blijft die ruzie nou,' vroeg hij. 'Met jazz kan ik niet timen,' zei ik.

Bach was het toegift, hij is een waar genie (had ik dat al gezegd?). Daarna samen op de fiets over de Ramblas naar de Pipa-club op de Plaza Real, hij op mijn zadel met zijn cello op zijn rug, ik op het stuur met zijn standaard in mijn hand. Misschien kitsch dit tafereel, maar ook geweldig, want het was waar.

Er was iets met onzedig gedrag op het hele grote toilet, veel staat me er niet van bij. Wel dat we naar Plaça Catalunya op dezelfde manier terug fietsten. Of het geen pijn deed op het stuur? Nee, ik zweefde.

Beneden bij de metro speelde hij nog wat Bach, alleen voor mij, vanwege de akoestiek. Ik vond de galm iets te, het was ook minder zuiver, nu ja, een gegeven paard...

We vielen alle twee in de metro in slaap en werden wakker van de conducteur, en moesten het hele stuk weer terug, tot hij me opnieuw wakker maakte. Buiten vror het. Ik had honger, en kreeg brood met zelfgemaakte pompoenmarmelade. De volgende dag zag ik vanuit het bed een naakte man nootjes schrijven, koffie stond al naast me. Hij moest naar de Paloma, en ik naar de hotelkamer persbijeenkomst, maar was te laat.

De El Pais criticus had het een Factory imitatie gevonden. Ik was woedend. Dit is een site specific piece, het gaat over een anonieme hotelkamer die blijkt een ge-

schiedenis te hebben. Dat is iets heel anders, en waarom zei niemand dat?

Ook nog opening 's avonds, eigenlijk kon ik niet meer. Maria en ik moesten het vol zien te houden. Steve had namelijk 2 keer gebeld of we naar de Paloma kwamen en ons op de gastenlijst gezet. Van 3 tot 6 was hij er Vj. Ik kreeg de cava nauwelijks weg en kon alleen nog op ons hotelbed liggen. In de Paloma, we hadden het gered, was er naast een Vj-einde Steve, een buikdanseres, een vuurspuger, een slangenbezweerder en, Terry, goede vriend van de chopper, die meefloot met de househerrie. Dat was wat veel.

Vrijdag, koud en tot niets meer in staat dan naar de Macba waar ik tranen in mijn ogen kreeg van het zuivere wit, en de mooie Amerikaanse minimal (Flavin, Ryman, Newman, oude Stella, Marden, Morris, Weiner, maar ook een Haacke ijscirkel en de moderne minimal Peter Halley, ook heel goed). Ook nog naar Fundation Tapiès met Hans Peter Feldman.

Eindelijk rust want morgen draait Steve plaatjes in de illegale disco, daar worden we weer verwacht.

Veel liefs en groeten vanuit een Barcelona met Hollandse temperaturen.

Marieke.

P.S. Ik krijg een sms van Maria, de Macba wil onze video kopen!

20-12

Landgrenzen

Alweer 20-12, gaat de klok vooruit?

De Macba kocht niets, het werk is namelijk niet te koop. Ze kochten 3 dingen en wij kregen een eervolle vermelding. Er stond; Konden we een prijs geven aan de meest bijzondere ruimte dan zouden we het de Hangar artiesten schenken.

Met Maria afgesproken erheen te gaan, ze kwam echter niet opdagen waardoor ik alleen in de disco was. Thuis niet meer dan normaal, hier hield ik heel even mijn hart vast, een primeur. Een lief meisje bood me een slok bier een, reuze aardig en intiem, dus ik ook een biertje kopen en slokken delen. Dat is hier een gewoonte. (Dat is hier helemaal geen gewoonte vertelde Maria mij later, het is heel gek). Als eerste sprak een Belgische aan, dat was gemakkelijk, de tweede echter was een mollige Spanjaard, die al lang tuurde. Het bleekt een Catalaan te zijn die 6 jaar in Nederland gewoond had, sprak ongelofelijk (dat woord gebruikte hij ook in elke zin) goed boek Nederlands. Wat ik van Hermans vond, en Mulisch, en Nooteboom, en was mijn favoriet niet ook Grunberg? 'Het is ongelofelijk hoor, ongelofelijk.' 'Waarom ik het hier nou eigenlijk leuk was gaan vinden?' Wat een moeilijke vraag. 'Lekker weer zei ik,' maar dat is op dit moment alles behalve waar, en in de zomer is het hier te heet.

brieven-84

Adria, zo heette hij, was filosoof-antropoloog werkend in de gif inkoop. 'Da's rotzooi hoor, erge rotzooi hoor, ongelofelijk.' Bood me wel steeds nieuw gif aan, gin-tonic. 'Ik zal jou trakteren, hoor,' maar gelukkig had ik het delen ontdekt: Iedereen een slok tot het op was en er daarna weer opnieuw te delen viel. Van dansen kwam er niet veel terecht, er waren namelijk nog weer andere Belgen, dat is altijd gezellig. De grote Belg zei telkens; 'Een watertje dan maar, Marieke, Marieke,' omdat hij de gin-tonic zaak niet volledig vertrouwdde. En ook al sprak Adria honderden beschaafde woorden, mijn gevoel zei ook; uitkijken hoor, ongelofelijk uitkijken hoor. Wel bedankte ik Steve voor de avond, door hem was ik hier ten slotte. De volgende dag kreeg ik van hem een sms, dat het altijd zo fijn was als ik er was, of we niet een avond video's konden gaan kijken.

Zondag wilde ik de woodchopper zien. Ik sprak zijn antwoordapparaat in: 'Kunnen wij meisjes niet in jouw huis kerst vieren, wat natuurlijk niet heel vriendelijk was, maar bedoelde: Ik wil zo graag met kerst bij jou zijn. Naar La Paloma gegaan waar ik hem hoopte te zien, daarop naar de Al Mirai, waar de barkeepster voor ik binnenkwam al nee schudde.

Maandag, hadden we op het atelier groepsoverleg, hoe verder? Ik had het idee om de Macba te openen, die vooral vanwege haar kille uitstraling l'Hospital wordt genoemd, De skaters mogen binnen, net als de straatmuzikanten en de levende standbeelden. We noemen het gebeuren hospital-ity (Hospitalidad). Niemand was enthousiast.

brieven-85

Ook had ik als afscheidskado een korte hotelfilm in gedachten, Jaume wilde dit vergaderpunt maken. 'Laat dan maar' was mijn reactie. 'Ik mag toch zeggen wat ik denk?' 'Ik zei: 'Het is een kado, waar heb je het over?' Hij was stil en ik liep weg. Lag er wel wakker van en mijn man belde ook alweer niet.

Dinsdag kwam Jaume naar me toe, sorry verkeerd begrepen. Ik huilen: Je ontnemt me het enthousiasme. Hij weer: Ik mag toch zeggen wat ik denk. Ik: Je maakt met opinies ook dingen stuk, bijvoorbeeld childlike enthousiasm. Toen kuste hij me. Ik weer huilen. Het was prachtig. Hij: Ik hou van jou, ik wil niet dat je rot over me denkt. Ik: Ik hou ook van jou, dat weet je toch. Hij: Ik zal je zo missen, moet je echt weg, je weet toch dat ik met jou iets bijzonders heb, zonder jou is het hier saai. Ik: Hechten, het is zo ingewikkeld, wat moet een mens ermee? Ik ben een Hollander en dat wil ik zo graag blijven.' Hij vertelde hoe hij zijn 10 jaar Londen had ervaren.

Alles weer goed.

Ik vertelde hem dat mijn woodchopper zich waarschijnlijk ook niet wilde hechten aan een artiest-toerist, maar ik mis hem zo.

'Go for it then. Als het liefde is, dan gelden landgrenzen niet.' Dat is niet waar, die gelden wel. Ook vertelde Jaume dat liefde iets, maar het in het alledaagse kunnen vinden iets anders, en misschien wel belangrijker. Zijn leeghoofdige kutje kwam binnen met alpinopet. Ze gingen samen, met helm, op de brommer weg. De woodchop-

per belde niet. Hij had me toch ooit vaderschap aangeboden en ik kon toch in zijn huis (wat hij ook helemaal had schoongemaakt) komen wonen? Ik zag mijn probleem: Ik los altijd op. Een man is er voor het gevoel van liefde en roman ef, genie, ik, heb ook gevoelens voor jou hoor,' maar die gekkenpraat heb ik niet van huis uit mee gekregen).

Hij belde weer niet.

Met mijn moeder gebeld over de feestdagen naar huis of hier blijven. 'Je bent misschien niet klaar' zei ze, 'thuis is maar weer thuis.'

Vandaag is de zon weer eens terug, dus is het gelukkig niet de hele dag overal ijskoud. Men heeft hier namelijk geen kachel, ook niet in de cafe's. Deze stad kan niet zonder zon, er blijft niets van Barcelona over.

Gedacht, laat ik naar La Paloma, hij is daar vast aan het repeteren. Dat was niet waar, maar wel de eigenares ontmoet, een Nederlandse. Ik vertelde haar wat er mis was aan het vj-en. Ze zei dat ik per direct beginnen kon! Zal ik dan toch maar trouwen en een laptop kopen?

Tot zover,
Marieke.

Nee, niet tot zover. Gisteren een fles whisky gekocht en wijn, plan was om met een volle tas bij woodchopper op bezoek te gaan. Om elf uur belde ik om te checken of hij thuis was. 'Hola, alles goed?' 'Heel goed,' antwoordde

hij. 'Hard aan het werk?' 'Ja, ook dat.' Ik hoor gekir op de achtergrond. 'Heb je bezoek?' '... Kan ik je morgen terug bellen?' Eigenlijk had ik het al bij opnemen gehoord, die stem klonk zwoel-dronken. 'Ja.'

In shock bel ik Sofie. Dat sommige mannen zo reageren op liefde die zij als onmogelijk zien; een ander neuken om te vergeten, troost ze. Ik bel mijn moeder. Zij had het wel gedacht, ik moest het met hem uitpraten, ook hoefde ik gelukkig geen trui meer voor hem te breien (dat leek me een leuk kado) want in zoiets groots en grofs gaan uren zitten. Was het geen verhaal voor mijn eventuele toeristenboek? Zeker wel. De weg naar zijn huis zou ik met een routekaart beschrijven en na al die trappen op, kan je bij hem aankloppen, en hem vragen of hij de Für Marieke wil spelen. Voor zijn cello staat de deur mij gebreide pet, met een ingebreide 1 Euro munt.

De toerist kon er naar believen munten bij werpen, zo kon hij nog iets terug verdienen van wat hij aan mij besteed had. Ondertussen sms van Maria, of ik wat wilde drinken. We gingen opnieuw naar Beautiful. 'But he won't call you.'

Shit, daar had ik nog geen rekening mee gehouden. Natuurlijk zou hij me niet bellen. Ik voelde me opgelicht, verraden en ook dat mijn intuïtie zo gefaald had: De man die ik geschapen had was trouw en hield van mij voor de rest van zijn leven. Blijk ik een neukertje van 2 maanden. Ik huilde tranen met tuiten.

Maar hij had het aangekondigd (ik vertel heus niet alles) en had ook niet meer gebeld. Thuis huilde ik in mijn een-

tje door, dat doe ik niet graag, ben altijd bang dat dan toch opeens die gekte erin schiet. Wel telefoon naast mijn bed gelegd, dat was een overbodige actie.

Afscheidlunch op het atelier, eigenlijk alleen mijn mensen waren er; Kai, Charela, Liesbeth, Sofie, Maria en Jaume. Over alle dingen gepraat. Jaume vond dat ik hem zo snel mogelijk moest vergeten. Ik maakte van alles een verhaal, en was hij niet meer dan een bedacht personage? Sofie was voor het uitpraten, Maria ook. 'Wat een leeg leven,' zei Sofie vanuit het niets. Ja, wat een leeg leven, de stad een demon.

Ik had vooral enorme heimwee, mag ik vanavond op mijn eigen bank naar Stardust kijken? Naar huis naar huis, ik wil naar huis, dat was mijn thema. Maria liep weg, ik vond haar een half uur later huilend in atelier. 'I am so lonely, and now you're leaving too... Ik had zo op je gerekend. Jij kan naar huis, ik heb er geen.'

Tot zover, wat gaan jullie doen met de feestdagen?

P.S. Ik heb mannen ook veel pijn gedaan en in de global jin-jang krijg je altijd terug wat je aanricht.

29-12

Kerstmis

Shit alweer de 29ste en ik ben nog steeds niet thuis.

Mijn probleem is dat ik niet vertrekken kan, ik ben waar dan ook altijd als laatste weg.

Na het huilen van Maria wierpen we beiden de I Ching. De mijne was totaal onbetrouwbaar omdat de 100 ptas stukken hier heel dik zijn, en bij twee worpen de munt bleef staan, een optie die nergens beschreven staat. Maria kreeg iets jubelends, op alle aktie ligt grote zegen, weg tranen.

Daarom 's avonds naar de illegale disco en daarom zaterdag toch maar weer bellen. (overigens vertelde Jaume mij dat chopper in het engels het grofste woord is voor een lul). Dat ik vond dat ik recht had op uitleg, sprak ik in.

Het kunstenaarskraakfeest. Ijskoud en donker, maar wel met perfecte sushi en warme rum met koffiebonen. Daar sprak ik met de enige jongen die een beetje behoorlijk Engels sprak vol lof over mijn land. Hij zei: 'Ik mis alleen de aanhef van het volkslied.' 'DJ por favor, soy una cantata bellissimo,' en daar klonk het; mijn Wilhelmus. Ook had ik al het Nederlandse geld uit de chocolademunten gepakt, en liet ze aan iedereen zien, del mooiste dinero del mundo, en nog maar een paar dagen, dat ze hier er nou op vooruit gingen, Hola Euro, maar ach, die Goe-de Gulden. Toen bevroor ik en de Chileen vond mij wel grappig, ik doe hier vaak rare mime, maar ik vond hem

brieven-90

en het hele feestgedruis meer dan saai.

Zondag belde ik weer, how low can you go? Hij nam op. Een oude liefde was terug in zijn leven. Dat ik toch ook heus andere mannen krijgen kon? 'Ja natuurlijk, aan elke vinger tien (vraag mijn tante Nel. O nee, die is al dood, vraag maar aan mijn moeder), maar ik was meer voor één.' 'Ja, ik ook,' zei hij. 'Maar alleen pies ik wel naast de pot.' Of ik niet met hem afspreken wilde, derde kerstdag. 'Ja,' te snel gezegd. 'Nou, uhhh, het hangt ervan af, misschien ben ik dan al in Rotterdam, mijn meisjes wachten, en tot nu toe belooft die hele kerst hier niets. Wat een sociale armoe, ik ken hier 2 vrouwen en een eikel, die aan de andere kant van de berg woont, en nooit meer iets van zich liet horen.'

'Café Zürich, hoek Ramblas-Plaça Catalunya, 6 uur, en ik blijf op je wachten.' 'Maar weet wel, meestal kom ik niet minder dan 3 uur te laat.' Hij zou het voelen.

Kerst.

Op het laatste moment had Maria een feestje ontdekt. Er was een enige Argentijn, met een net zo'n leuke vrouw, diverse tweede generatie over aardige Duitse jongens, en redelijk Engels sprekende Spanjaarden, die ook meededen aan de wetenschapskwis die ik had meegenomen. Maar de leukste was de beeldschone Katja, de geefster, die heel dronken van haar fiets op haar gezicht was gevallen. Dat deed niet aan haar verschijning af, in tegendeel. We aten kreeft en van allerlei schelpdingen, voor wie geïnteresseerd is. 'This is perfect Maria', zei ik om de 5 minuten, 'this is really perfect.' En Jaume kwam nog, alsof ik familie had.

brieven-91

Katja vroeg bij het afscheid wie er met haar door drinken wilde en zo zaten we getweeën aan de laatste fles. (Overigens wel weer hetzelfde met die mannen, en met dat het hier nooit thuis wordt, ook al ben je beeldschoon, flamencokampioene, spreek je perfect Spaans, ik be-doel; ook heb je alles mee dan toch.) Toen was het 8 uur, voor de eerste keer was het licht bij thuiskomst.

Eerste kerstdag naar Sofie, we waren met zijn drieën, aten beetje brood met beetje kaas, ansjovis, beetje worst, voor wie het weten wil, en dronken Penedes, die is vaak lekker. Veel familie verhalen, familieproblemen eigenlijk en daaruit volgden mannen en problemen uit die categorie, eindigend in: Liefde wat is dat dan, wat doet het je, en hoe zonder (wat bij ons allen toch een streven bleek). Dat heet een mooie Kerst.

Tweede kerstdag had ik 38,6 en zelfs mijn vitamine bruis-tablet kwam er meteen weer uit. Dat heet zielig, zeker nu juist vandaag mijn moeder na vijftien jaar weer eens kerst vierde, en de Rotterdamse meisjes ook hun feest hadden. Ze belden wel, was ik er toch een beetje bij. Jordi zei dat ik tot de tiende blijven mocht, terwijl ik officieel nieuwjaarsdag weg moet zijn. Zijn vriendin nodigde me uit voor oud en nieuw, waarna Jordi zei; de trui die je nu aan heb (de zijne) die mag je houden. 'Mag ik dan ook al je video's gebruiken?' wilde ik nog vragen, maar ja ik deed het al, dus waarom zou ik?

Als ik maar niet ziek was morgen. Ik moest hem zien, dus met alle dekens die ik kon vinden, de elektrische kachel op zijn hoogst en al mijn kleren aan veel zweten en heel lang slapen. 37.7 de volgende dag, wat een succes.

Anderhalf uur te laat leek mij een mooi midden. Toch werd ik op de fiets een beetje zenuwachtig, misschien mijn hand overspeeld.

Maar hij stond er nog, aan de bar en keek heel treurig. Wat een leuke man, dacht ik. Hij vertelde over zijn cello, het instrument dat hem vrij had gemaakt, dat hij total egocentric was, maar toch niet altijd alleen willen zijn. Dat dat problemen geeft, maar ongebonden zijn is ook weer zo onplezierig. Liefde deed hem echter geen goed, het bracht hem teveel uit zijn ego-ding. Mij was alles duidelijk. 'Kan je klimmen' vroeg hij. Met hem kan ik alles.

In het gesloten stadspark, waar alleen wij en de dieren waren liepen we hand in hand. We moesten over een tweede hek, om via een achterdeur van een gesloten restaurant het park weer uit te kunnen. Het personeel was aan het nadrinken, of we ook een biertje konden krijgen, we waren in slaap gevallen was de smoes.

Thuis.

'Ik vraag me wel af of je wel links ben, vroeg hij. 'Waar heb je het over? Dit keer ga ik misschien wel op een ultra rechtse gilnicht stemmen.' 'Ik stem niet, want ik ben een Marxist,' de Amerikaan aan het woord. 'Stemmen is je plicht,' zo ging deze onzin nog een tijdje door, ik ging hem slaan. 'Doe maar op je hardst,' zei hij. 'Maar doet het dan wel pijn?' 'Ja het doet wel pijn.' Hij wilde alweer een kind, een jongetje dit keer, Pascal zou het heten naar zijn opa. 'Geef jij hem maar roots,' zei hij, 'ik ben ze kwijt.' 'Een beetje rootless is ook zo slecht nog niet.'

De volgende dag had de huishoudster alle onze kleren opgevouwen en weer terug op de bank gelegd. Hij had een blauwgroene bovenarm. 'Ben ik dat?' 'Ja, dat was jij.' 'En wat als ik nu echt zwanger ben?' 'Je slikt je pil toch wel?' Ik zwijg.

Weer dat: Maar ik ben links en bij jou heb ik mijn twijfels.

Ik vraag hem: Bedoel je daarmee dat als je belooft terug te bellen je dat dan niet doet? Bedoel je daarmee dat je verschillende wijven tegelijkertijd hebt, en die dan ook beiden belazerd? Dat het je niet kan schelen als je iemand verdriet doet?

Bedoel je daarmee consequent liegen? Bedoel je daarmee dat je naar eigen believen consumeert? Bedoel je daarmee dat iemand pijn doen jouw zaak niet is?

'Je bent niet links, je bent een eikel.'

'Ik dacht dat we vrienden zouden kunnen worden.'

'Hem links laten liggen,' dat denk ik.

Einde woodchopper.

's Avonds rook ik wel aan alle lakens, en vond hem af en toe terug, mijn liefde. Kus en groeten vanuit een alweer lenteachtig Barcelona,

Marieke.

12-01

Oud en nieuw

Hola.

Of ik ooit thuis kwam.

Ook met oud en nieuw bleef ik in Barcelona. Maria had wederom op het allerlaatste moment een klein feestje gevonden. Om 9 uur werden we verwacht. Ik kwam half tien en er was nog geen kip. Pas om elf uur kwamen er een stuk of wat allochtonen, die vrijwel zonder spreken hun bordje koude pasta aten. Ook nauwelijks Cava, terwijl dat toch de Catalaanse drank is. Om tien voor twaalf ging de televisie aan. De meisjes checkten of we allemaal onze rode onderbroek aan hadden, dat moet hier voor toekomstig geluk, de mijne was roze en die van Maria was bordeaux. Dat telde niet.

De klok luidde, en op tv en buiten. We kregen een bakje met twaalf druiven, die we bij elke klokslag (twaalf seconden voor twaalf) moesten eten. Peanuts, en was dit nou wel zo bijzonder? Vreemden gaven mij een kus en een hug, en de papieren pop op het balkon werd aangestoken. Geen vuurwerk buiten. Ik begon te huilen. Wat een heimwee. Ook kon ik niemand bellen, omdat het net overbelast was. Die ene fles Cava, die ik zelf had mee gebracht, dronk ik stiekem in mijn eentje op. Er werd een beetje gedanst. Maria werd ziek. Misschien dat een borrel haar zou helpen, maar ook die was niet in huis. Het eerste café dat we zagen bleek een hardrock café.

brieven-96

Iedereen speelde diens virtueel instrument virtuoos, alle hoofden schudden, ze gingen lekker uit hun dak. Maria moest kotsen en ging naar huis.

Veel zin om terug te gaan naar het feest had ik niet, naar Mariona's feestje was te ver.

Naar La Paloma, om het voorbij te overdenken.

Er staat een rij tot aan de Macba. Dronken Spanjaarden met neuzen vol, Nederlandse stelletjes die ruzie maken, zo hadden zij de viering niet voorgesteld. Een kwartier houd ik het vol, maar ben pas 2 meter opgeschoten. Dan maar naar huis.

s' Morgens zet ik me er eindelijk toe in te pakken en verlies op weg naar het atelier Jordi's huissleutels, duidelijker kunnen tekens toch niet zijn.

's Avonds hoeven alleen de spullen nog maar in de auto, die buiten het hek staat.

De auto start niet. 'Jaume, kom, nu. Ik wil morgen weg en heb startkabels nodig, en je moet mijn tolk zijn.' 'Marieke, ik lig op bed, ben doodziek.'

Op zijn rode scooter met sjaal en muts komt hij aanrijden, en spreekt in het Catalaans met de portier. Hij vertelt Jaume dat mijn bandenspanning niet deugd, en vraagt of ik mijn koelwater en oliepeil wel heb nagekeken. Alsof ik daar ooit bij stilsta, die auto is toch gekeurd? De portier doet de auto starten, ik zorg ervoor dat hij weer stil komt te staan. Zieke Jaume moet mij aanduwen.

Rondjes accu volrijden. Bij het eerste rondje over de Diagonal springt er een licht op rood, waarvoor ik stop.

brieven-97

Trap ik nou op de koppeling, of doe ik gas?! Met een knal van 40 km bots ik op mijn voorganger. Mijn hoofd is heel, maar de zijne? Hij stapt de auto uit, ik maak een gebaar: 'No lo se.' Gelukkig, zijn hoofd is ook heel, hij is meer geïnteresseerd in eventuele schade. 'Vale.' Hij steekt zijn hand op en vertrekt. Godzijdank had hij een jeep.

Terug op de handrem. Ik was niet gek geworden, er is werkelijk iets ernstigs mis. Ik wijs de nachtportier op de vloeistof die onder uit de auto loopt. Liquido, frenos, fuelta, dat zijn de woorden die ik moet onthouden. Wel word ik gebeld dat de sleutels zijn gevonden. Op de fiets naar huis. Calma, calma, alles zal ooit goed komen.

Zonder nachtrust sta ik om 7 uur bij mijn auto, doe liftgebaren, heb pinza's nodig. De portier wijst mij een garagehouder. Het is een eenogige man met een enorme kegel, die me in zijn auto naar de mijne brengt, hem doet starten, waarna hij naar een andere garage loopt, hij kan mij niet helpen en ik stapvoets achter hem aan rijd. Deze garage kan mij ook niet helpen, wijst mij een volgende garage, en geeft me voor het moment een liter remvloeistof, die er direct weer uit stroomt. Ik breng de eenogige terug naar zijn auto (alles op een nauwelijks werkende handrem), hij vraagt 300 ptas, ik geef hem 2 Euro, voor hem abacadabra, 'es muy bien' stel ik hem gerust. Naar de aangewezen garage, 2 km verderop, zonder rem de heuvel op.

In mijn allerbeste mime met die 3 woorden probeer ik uit te leggen wat er aan de hand is. Over een week is

het eventueel klaar. Wat een hel, nog een week in deze kolere stad. Gelukkig wordt het atelier door garages ingeklemd. Een prototype Spanjaard met kronen een een brug (eigenlijk 2, want op 1 staat een auto) en een redelijk schone blauwe overall, zegt mañana. En daar is Maria, mijn reddende engel.

'Kan je hem vertellen dat ik alleen naar Holland moet, dat ik zo bang ben dat mij iets zal gebeuren onderweg?' 'Si.' Hij zal de auto helemaal voor me nakijken. 'Ook olie en banden en zo?' 'Natuurlijk.'

Wat een geweldige dag. Liesbet, Jaume en de directeur bieden ook nog aan te helpen met laden. Ik krijg een slaapplek aangeboden, maar Jordi heeft al gebeld dat ik zolang kan blijven als ik wil. Alle mensen zo aardig en behulpzaam.

70 Euro voor het vernieuwen van de remkabel, alles nakijken, bijvullen en oppompen. Hij denkt dat het nu wel goed komt, naar Holanda, maar in de staat zoals hij was, het had mijn dood kunnen zijn. Met Maria Manu Chau en Camaron kopen, daarna uit eten, 't is onze laatste avond. We doen mini Euro kroegentocht, en wat is dit? Waarom opeens overal aanspraak, en waren halen ze dat Engels vandaan? Ook al regent het, nog nooit is de stad zo warm geweest.

's Morgens 6 uur sta ik op, heb vannacht al wel 50 keer de route gereden. En rij in het echt natuurlijk fout, maar kom toevallig op de Meridiana uit, wat eigenlijk nog beter is. Bij de grens wordt het licht. Het lijkt wel alsof ik niet rij, maar de auto mij duwt. Doe alleen tankstop (jammer dat tanken, plassen en koffiedrinken niet tegelijker-

tijd kunnen), waarna ik de cd verwissel die dan tot volgende stop op auto repeat staat.

Bij Lyon rijd ik fout, maar dat lost zich ook weer op. Bij Luxemburg is het -5°, en mijn verwarming doet het niet. Ik bel de meisjes: 'Kan ik bij jullie in bad, dadelijk?' Ik val nog wel rijdend een paar seconden in slaap, en rijd met officieel lege tank de straat binnen.

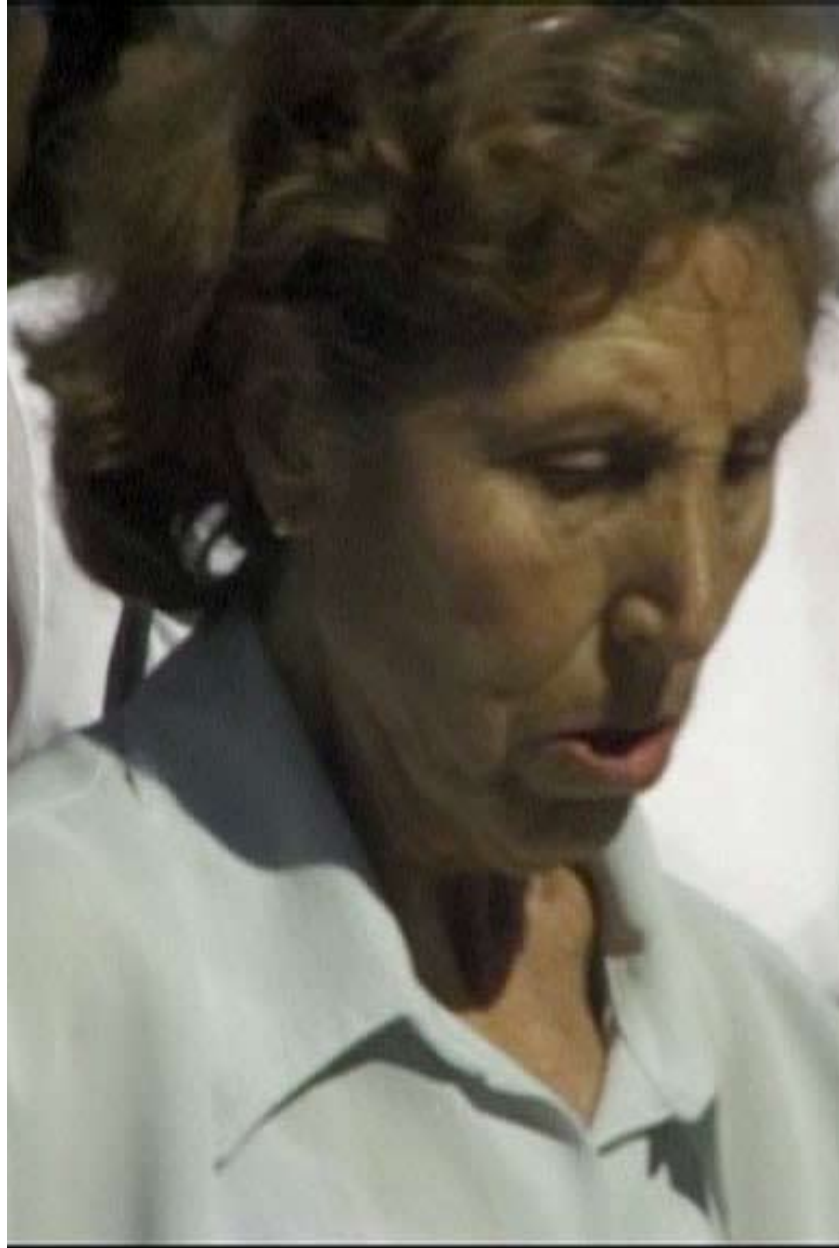
O, mijn mooie, lieve straatje, terwijl ik dit typ moet ik alweer huilen, en o, mijn meisjes, nog meer huilen. Met champagne lig ik in een heel heet bad, en Nederlands praten, nog meer huilen, en pas laat, huilend, in mijn eigen huisje. en mijn oude grote liefde bellen, nog meer huilen, en de buurman, en overbuurvrouw, en de glazenwasser en het kattenvrouwtje, en, en, en, en... , pas nu merk hoe ongelofelijk ik het heb gemist, thuis, mijn lieve dorp, Rotterdam.

Na een paar dagen zet ik woodchopper's cd op, en ik huil alweer.

Ben al 2 weken over tijd.

Liefs en groeten uit Rotterdam,

Marieke.

TIPS

allereerst

Koop bij een kiosk (ze hebben hem overal) een **guía del ocio**. Het is de wekelijks uitgegeven wat te doen in Barcelona.

Mont Juic

Aan de andere kant het paviljoen van Mies van de Rohe ligt de Cementiri del Sud Oest. Met bus 38 vanaf Plaça Catalunya, of Plaça Espanya kom je er. Hoe hoger je langs de kronkelwegen omhoog klimt, des te meer uit de berg gehouwen dodenflats, met glazen vensters.

Tibidabo

Metro Av.Tibidabo, dan een klein houten trammetje, dan de ka-

belbaan (funicular) naar boven. Vanuit de stad ziet zie je de kathedraal hoog op de berg liggen. en nu kan je er naar binnen. Maar ook kan je naar de 50-er jaren kermis (kijken), en tegelijkertijd heb je uitzicht over de gehele stad.

Sardana

Pl. Cathedral/pl st. Jaume

De (tijdens de dictatuur verboden) Catalaanse volksdans wordt opgevoerd op Pl. Cathedral feb-juli, sept-nov za 18.30, zo 12.00, pl. st. Jaume zo 18.30.

Strand

Het strand bij Barceloneta is het drukst, Begudes is een leuk terras vlak bij het beeld van Jenny Holzer (gestapelde, gekantelde apparaten). Maar voor rust kan je of richting Olympisch Dorp lopen (de Twin Towers), Platja Nova Icaria, daar wordt het strand chiquer. Hoe verder je door loopt, hoe rustiger, bij Platje Mar Bella is het strand voor een stad stil. Verder de stad uit volgt een pier, en aan de andere kant daarvan is een klein

naaktstrand (waar je wel lastig gevallen kan worden). Vanaf Metro Poble Nou naar het strand is ook mogelijk.

Stadspark

Met brute kracht verwoestte Filips V in 1714 een stadswijk om er de Citadel te bouwen, (later werd voor deze bewoners Barceloneta gebouwd). Het werd het Spaans machtscentrum en daarmee gehaat door de Barcelonезen, die in 1868 overwonnen, en de citadel sloopten. De gemeente besloot tot een park, ontworpen door Mes-tres. In 1888 werd er de Wereldtentoonstelling gehouden. Vandaag vind je er veel tromme-laars en fluiters, en verliefde stelletjes. Ik zou alle musea overslaan,

behalve de dierentuin (wel jammer dat Floquet de Neu, de albino gorilla, overleden is).

MUZIEK

La Paloma

c/Tigre 27

open: donderdag t/m zaterdag 18-21.30 en 23.30-05, zondag 18-22

Is een plek om altijd heen te gaan. Het is een honderd jaar oude Spaanse Jugendstil (of is het post Barok?) danszaal. De late zondagmiddag is fantastisch met de live band en de oudere stellen dansen, (kleed je wel een beetje netjes, dat doen zij ook) maar je

kan ook hip uit met dj/vj op donderdag tot en met zaterdag tot diep in de nacht.

Palau de la Musica

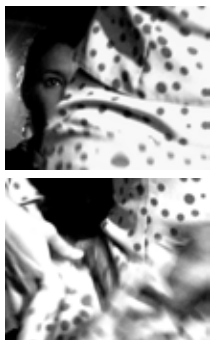
c/Sant Per Més Alt 6 Het Palau de La Musica ligt aan een zijstraat van de Via Laietana. Het is ontworpen door Lluís Domènech i

Montaner tussen 1904 en 1908 voor de muziekvereniging. (De bouw ging met veel ellende gepaard, want alles bleek te duur). De stijl is totaal over de top Jugendstil, kitsch, maar je wordt het er wel blij van. Er zijn veel rondleidingen op vele tijdstippen, maar ik zou naar een concert gaan (vanaf €9,-), dat is dubbel genieten.

Flamenco

c/de la Maquinista Barcelonets 61 Elke zondag 18.30. €8 Een geweldige intieme zaak (hoewel recent verbouwd)

op een hoek van het marktplein van Barceloneta. Er wordt door de weeks in dezelfde ruimte ook les gegeven aan jong en oud. Alle zondagavonden dat ik er geweest ben was het geweldig, fantastische authentieke rauwe zigeuner flamenco.

MUSEUM

CCCB

Montalegre 5 || open: ma t/m do 11-14, 16-20, vr, za 11-20, zo 11-19. €4

Het CCCB is het culturele centrum van Barcelona. Er wordt gewerkt met tijdelijke

curatoren. Naast exposities worden er film-theater- en muziekfestivals georganiseerd. Kijk in bijv. de guia del ocio wat er is.

Macba

Plaça dels Angels 1 || open: ma t/m vr 11-19.30, za 11-20.00, zo 10-15. €7

De Macba is ontworpen door Richard Meier (ook ontwerper van stadhuis en bibliotheek in Den Haag). Het gebouw staat loodrecht op de omgeving (El Raval). Idee was om in verpauperde wijken publiekstrekkers neer te zetten en de directe omgeving te renoveren en daarmee de wijk op te waarderen. Er is een kleine eigen collectie, maar aan het museum zelf is al veel te zien.

Fundació Antoni Tàpies

Aragó 255 || open: wo t/m zo 10-20. €4,50

De stichting is door Antoni, de met textiel schilder, zelf opgericht om de moderne beeldende kunst te dienen. Er is wat werk van Tàpies te zien, en er is een bibliotheek. De georganiseerde tentoonstellingen zijn meestal heel goed.

GALERIE

La Capella

c/Hospital 56 || open: wo t/m za 12-14, 16-20, zo 11-14

La Capella is een kunstenaarsinitiatief. De

openingen, meestal donderdagavond, zijn heel druk, mede omdat er vaak Groepstentoonstellingen zijn, vrijwel altijd van jonge kunstenaars.

Fundació La Caixa

Av. Marques de Comillas 6-8 || open: di. t/m zo 10-20

Zoals de naam al zegt, gesubsidieerd door de bank. La Caixa is pretentief, ze werken met jonge veelbelovende Spaanse kunstenaars. (Zoals die Juan Moray, die er een hip, heel select toegankelijk artcamp feestje geven mocht).

Centre d'art Santa Monica

La Rambla (sta Monica) 7 || open: di t/m zo 11-19 €4

Het is een 17e eeuwse klooster met een jaren tachtig jas, opgericht om het verval van de Barri Xines tegen te gaan. Moderne kunst, vaak internationale tentoonstellingen.

Metronom

Fusina 9 || open wo t/m za 11-14, 17-20

Is 1 grote zaal, met een klein zijhok, en een klein kamertje de trap op. Meestal is er een installatie, waarvoor die vierkante ruimte met glas in lood dak zich ook goed leent.

Paviljoen Mies van de Rohe

open: di t/m zo 10-20. €3
Ontworpen voor de tweede wereldtentoonstelling in Barcelona en afgebroken. In de jaren

zestig geherwaardeerd en in de jaren erna gereconstrueerd op dezelfde plek, en ziet hoe mooi.

Sala Montcada

Montcada 20
open: woensdag t/m zaterdag 11-14, 16-20

Zit schuin tegenover het Picasso museum. Montcada is ook een door de bank, La Caixa, gesubsidieerde instelling. Zij stellen steeds nieuwe curatoren aan, waardoor er niet altijd goed, maar wel vaak frisse tentoonstellingen te zien zijn. Donderdagavond is er regelmatig een opening vanaf 7 uur, dan is ook de kunstscene te bezichtigen.

La Virreina

La Rambla (st Joseph) 99.

Was lang een paleis. La Virreina betekent onderkoningin. De oude onderkoning van de Spaanse kolonie Peru trouwden een jongedame, die daar als weduwe nog lang zou wonen. La Virreina is een cultureel centrum met kwalitatief wisselende exposities.

MIDDAG

Paco's

Marqués de Santa Isabel 40

Is het vaste café voor alle arbeiders in de

buurt, maar ook de kunstenaars die bij Hangar een atelier hebben. Je hebt een redelijk goed, maar vooral goedkoop 3 gangen 3 keuzen dagmenu (cena, dus middageten uur of 2).

Mercat La Boqueria

Rambla (st. Josep)

De Markt aan de Rambla is de plek waar de bevolking zijn boodschappen doet. Tussen de groente en vis krampen zijn er heel kleine eetgelegenheden (zo groot als een kraam) waar je tussen de middag heel vers kan eten.

AVOND

La Plata

hoek c. Plata/c.de la Mercé 28

Twee broers zijn eigenaar van dit mini hoekrestaurant. Eigenlijk kan je alleen gebakken sardines, salade en wijn uit het vat bestellen, maar dat is dan ook meer dan genoeg, je hoeft niet altijd te kiezen.

Txakolin

Av. del Marquês d'Argentera 19

Tapas. Er is een grote middenbar, erop staan de koude tapas, en er

worden continue hele goede warme tapas aan een stokje gereserveerd. De stokjes leg je op je bord en dat bepaalt je eindbedrag.

Golfo de Biskaya

Carrer de la Vidriera 16

Schuin tegenover flirtcafé. Heel gezellig tapasrestaurant, maar menu is ook mogelijk.

El Fortuny

Pintor Fortuny 31
Open van woensdag tot zondag. Elke dag een andere keuze uit voor-, hoofd, nagerechten. Er komen vooral aardige dertigers, eten en drinken is goed, en heel vrouwvriendelijk.

BAR OVERDAG

Pinotxio

Aan La Rambla (st. Josep) is de Mercat La Boqueria, de markt.

Direct rechts op de hoek zit Pinotxio, de oude eigenaar lijkt er ook op. Je kan er eten, maar als eindpunt na een lange nacht (niet als het zondag is) is het ook heel leuk, wordt de markt al opgebouwd, en zit je tussen de vroege arbeiders.

Café Zürich

Plaça Catalunya 1 (Eind van La Rambla)
Was ooit een cultureel café van naam. De bevolking vocht en won de strijd tegen de projectontwikkelaars, waardoor het

nu, door lelijk nieuws ingebouwd, toch nog bestaat. Vanwege de ligging heel goede afspreek lokatie.

Kasparo

Pl. Vicenç Martorell 4
Is zondagochtendplek, ligt aan pleintje, en heeft een schaduwterras. Fijn om de krant te lezen. Bediening is beschaafd hip, en je kan er ook eten, heeft een 'moderne' kaart.

Coffee and Tea

Plaça de la Font, hoek.
Een met parasols overdekt terras in hartje Barceloneta, rustig en beschaafd.

La Capella/bar

c/Hospital 56.

Is naast en tegenover La Capella, de expositieruimte. Is altijd leuk,

heeft een klein rustig terras, en het buitenbarretje verkoopt allerlei soort vers fruit mixen. Zowel de bediening als het publiek zijn aardig en 'alternatief.' 's Avonds is de bar en het terras ook geliefd, tot een uur of een.

BAR **VROEGE AVOND**

Kampagneit

c. Reina Christina 9
open: ma t/m vr 17-21

Ga er liever vroeg in de week dan laat in de week heen, en liever vroeg dan laat, vanwege de drukte. Ze hebben er vele soorten heel voordelige cava, en hele lekkere broodjes.

Els tres bots

c/Sant Pau 42

In de hoerenbuurt (hoewel die meer richting zee is). Een van die obscure alleen mannencafé's, waar je ranzig eten en drinken kan, en gokken op een muntjes-Random Runner. Is een goed café voor F.C. Barcelona (Barça) wedstrijden. Rond c/Sant Pau zit je officieel in de slechtere buurt, wat ook weer voordelen heeft.

Casa Admirall

c/Joaquin Costa 33
Is een Art Deco café uit 1860, is best goed gereviseerd. Heeft een

voor- en een achtergedeelte waaraan je aan lage tafeltjes kan zitten. Er zijn regelmatig kleine jazz concerten, let op de posters.

Mudanza's

Vidriera 7

Is het flirtcafé in El Born. Is eigenlijk een niet zo bijzonder, maar wel smaakvol bruin café. Zit schuin tegenover een leuke tapasbar.

NACHT

Sincopa

Avinó 35 || open: 18-02.30

Bar met live muziek, vaak zigeunerflamenco.

Pipa-club

Plaça Reial 3

Vanaf La Rambla (caputxins) is het de linkerhoek. Het plein is verlicht door lantarenpalen van Gaudi. De Pipa club is een nachtcafé. Ziet er uit als een groot jazzcafé, en er zijn ook vaak optredens. Is open tot 4 of 5 uur. Alleen de bel is zichtbaar. Aanbellen, een portier doet open dan 2 (of 4) trappen op.

Beautiful

c/Arc del Theatre 17

Deze travestientent is van eigenaar veranderd, Kentucky, hier vlakbij bestaat nog wel, is een ordinaire, maar wel gezellige zuipent. In La route de Elep-

hante, halverwege c/Hospital, zijn nog wel optredens van traves-tieten.

Colombo

Molls dell Pescadors 7

De eigenaar heet Colombo vanwege zijn scheve kop. 't Is hip, en op een goede plek in Barceloneta, een inham bij de havens, heeft een terras, en is tot laat open.

Dot

Nou de Sant Francesc 7, do t/m zo 21-05

Is een kleine disco met een voorbar. Naast laat dansen achterin, kan je in de bar ook alleen

drinken. Daarbij worden ook performances, filmavonden en lezingen georganiseerd

Club del Mar

Hoek c/Tallers-c/de les Sitges || Vr-Za 24.00-05-00

Is een illegale disco achter een hek, waardoor heel onregelmatig open. Is alternatief, mijn ideale uitgaansplek.

Otto Sutz

Is geen tip. Er zijn veel hippe disco's in de stad, Club del Mar is beter maar of hij open is of dicht is gokken. Anders naar La Paloma is dichtbij, of misschien naar de Velvet bar, c/Balmes 161.

I&

Sagrada Familia

Gaudi was een heel bijzondere architect en het is zeer de moeite waard om alles van hem te zien, dus dit

ook. (Alleen voegt het beklimmen van de torens niet veel toe).

Bioscoop

Er zijn maar 2 bioscopen in Barcelona die films ondertitelen, de rest wordt nagesynchroniseerd: Icaria Yelmo Cineplex, Salvador Espiru (bij de Twin towers van het Olympisch dorp). Metro Ciutatdella-Vila Olímpica of Verdi, Verdi 32, Verdi park, Torrijos 49. Metro Fontana. (zijn 2 bioscopen in Graça niet ver van elkaar). Je herkent ondertitelde films aan V.O. subtitulada. Graça is leuker vanwege het 'dorp' waarin de bioscopen liggen.

Camp Nou

Metro L5 Collblanc/ Futbol Club Barcelona Vanuit de geschiedenis hét symbool van Catalaans nationalisme. (Tijdens de dictatuur floten scheidsrechters bijv. altijd voor Madrid). Het

einde van de dictatuur was voor voor de supporter de dag dat de club met 5-0 won in 1974 onder leiding van Cruyff. Van Gaal (Louis de onverschrokkenen) maakten het tot een vrijwel Nederlandse elftal, wat hem niet in dank afgenomen werd. Zoals winnen voelde tijdens de dictatuur zal je niet meemaken, maar toch. Kijk evt. in een café (zoals els tres bots).

Stierenvechten

Av/Gran Via de Corts Catalanes 749-Metro Monumental

De Catalanen hebben geen cultuur van stierenvechten, wel hebben ze een plaça del Toros Monumental, zondag 17.30 zijn er gevechten van maart-

sept, meestal novil-lada's (nieuwelingen, met feesten een corrida (erkend). Hoe later in het vechtseizoen, des te beter, in het begin zijn het zeker akelige slachtpartijen.

THUIS

Manu Chau en Camaron kopen, en voor de liefhebber van klassiek de Catalaanse cellist Pablo Casals.

Een begin / Desde el principio

'Hola, alles goed?'

'Heel goed,' antwoordt hij.

'Hard aan het werk?'

'Ja, ook dat.'

Ik hoor gekir op de achtergrond.

'Heb je bezoek?'

'... Kan ik je morgen terug bellen?'

Eigenlijk had ik het al gehoord

toen hij de telefoon opnam, die

stem klonk zwoel-dronken.

'Ja.'

'¿Hola, cómo estás?'

'Muy bien,' contesta él.

'¿Trabajando mucho?'

'Sí, bastante.'

Escucho ruidos de fondo.

'¿Tienes visitas?.....'

'¿Te llamo mejor mañana?'

Cuando él contestó mi llamado, realmente por su voz, pude constatar que estaba borracho.

'Sí.'

Mannelijk - Vrouwelijk Masculino - Femenino

Er zijn hier pas 20 jaar voor man en vrouw dezelfde schoolboeken !! waarbij vrouw en man hand in hand cirkels draaien.

In Nederland is het vrouwelijk en mannelijk zelfstandig naamwoord van geen belang. (het is bijvoorbeeld de man en de vrouw). In het Spaans is dat onderscheid er wel, el is mannelijk en la is vrouwelijk. Een zelfstandig naamwoord krijgt daarmee ook een mannelijk dan wel vrouwelijk karakter. Taalkundigen zullen de volgende regels als tegenargument aandragen: Eindigt het zelfstandig naamwoord op -o dan is het **mannelijk**. Eindigt het zelfstandig naamwoord op -a, -d, -z, -ion dan is het **vrouwelijk**.

Maar waarom dan el tranvia (de tram), el avion (het vliegtuig), el camion (de vrachtwagen) toch mannelijk? Mannelijk zijn alle windstreken, bergen en rianoten. Het enige vrouwelijke domein is de letter.

Ook: Als een vrouw een dochter heeft, heeft ze una hija, haar

zoon is un hijo. 2 Dochters zijn hijas, maar een dochter en een zoon wordt hijos, en ook al zou de vrouw 20 dochters hebben en een zoon, dan nog blijven het haar hijos (wat letterlijk zonen is). Dat geldt ook voor broer en zus, hermana is zus, hermano broer, maar 15 zussen en 1 broer wordt niet hermanas, maar hermanos (mijn broers). En bij een bijeenkomst van 300 vrouwen en 1 man zal de voorzitter het toch hebben over 'nosotros', wat wij in het mannelijk meervoud is, en niet 'nosotras'. Beroepen zijn over het algemeen ook mannelijk. Zo is de taxi-chauffeur el taxista, ook al is ze een chauffeuse, de baas el jefe ook al is ze de bazin, en dat terwijl el in la veranderen al het probleem op zou lossen. Onder druk van feministes wordt het gelukkig meer en meer la taxista, en la jefa, en niet el juez (de rechter) maar la jueza.

Een opvallende uitzondering is dat problemen, el problema, mannelijk zijn (ook al zijn deze taalkundig vrouwelijk).

Ten slotte:

In het Spaans heeft de man zich de dag toegeëigend, el día, maar de nacht, la noche, die is van de vrouw.

Persoonsvorm / Forma personal

'Ik weet meer dan je denkt!

Waar heb je het over?'

'Pablo, zegt dat je iets?'

'Hoezo?'

'Jij bent niet te vertrouwen.'

Ik ontken, hoe komt hij aan dit verhaal?'

'Rot op, ik weet het al heel lang.'

Ik geef toe, er was een Pablo.

'Maar waar heb je het over?'

Hij gaat wat te drinken halen, we dansen.

Ik huil. We kleden ons uit.

!(Yo) sé más de lo que (tú) piensas! ¿De qué hablas?'

Pablo, ¿te dice algo?'

¿Cómo?'

No me pudeo fiar de ti.

(Yo) la niego, ¿de donde ha sacado esa historia? !

Que te den! Lo sé desde hace tiempo. La reconozco, hubo un Pablo. Pero, ¿De qué hablas?'

Va a coger algo de beber.

Bailemos.

Ibro. Nos vestomis.

Persoonsvorm Forma personal

In het Spaans kan je aan het vervoegen van het werkwoord de persoonsvorm herkennen. De persoonsvorm wordt daarom vrijwel altijd weggelaten. Je gebruikt de persoonsvorm alleen als je er nadruk op wilt leggen ('Ik weet meer dan je denkt!), of in vergelijkingen (Hij is ontrouw, maar ik ben ook maar een toerist).

Het betekent dat je met de aanwezigheid van het persoonlijke spelen kan, maar dat normaliter de persoon en het werkwoord één zijn: Ik ben is soy; zijn is zijn. Ik heb lief is quiero, het lief-hebben is de liefhebber. Je bent verenigd met je handelen, je bent een denkende, een sprekende.

Het betekent dat je niet losstaat van taal en omgeving.

In het Nederlands zou het verschil er zo uitzien:

Zondag belde weer. Nam op, was oude liefde terug in zijn leven. Dat toch ook heus andere mannen krijgen kon? 'Ja natuurlijk, maar was meer voor 1.' 'Ja, ook,' zei. Of niet afspreken wilde, 3e kerstdag. 'Ja, (te snel gezegd). 'Nou, uhhh, hangt ervan af, misschien ben al in Rotterdam. Wat een sociale armoe, ken hier 2 vrouwen en een eikel. 'Café Zürich en blijf op wachten.' 'Maar weet wel, meestal kom niet minder dan 3 uur te laat.' Zou het voelen.

Zondag belde ik weer. Hij nam op, er was oude liefde weer terug in zijn leven. Dat ik toch ook heus andere mannen krijgen kon? 'Ja natuurlijk, maar ik was meer voor 1.'

'Ja, ik ook,' zei hij. Of niet afspreken wilde, 3e kerstdag. 'Ja, (te snel gezegd). 'Nou, uhhh, het hangt ervan af, misschien ben ik dan al in Rotterdam. Wat een sociale armoe, ik ken hier 2 vrouwen en een eikel, 'Café Zürich, en ik blijf op je wachten.' 'Maar weet wel, meestal kom ik niet minder dan 3 uur te laat.

Zijn of te zijn Soy yo - Estoy como si

Het Spaans heeft twee werkwoorden voor zijn, ser en estar. Ons zijn staat op zichzelf, Spaans zijn bestaat in context van iets anders, of het andere, zijn is tijds dan wel plaatsgebonden. **Ser** is zijn wanneer een eigenschap of hoedanigheid wordt aangeduid. **Estar** is zijn wanneer een toestand of een zich bevinden wordt aangeduid.

Ser:

Ik: soy
Jij: eres
Hij/zij/het: es
Wij: somos
Jullie: sois
Zij: son

Estar:

Ik: estoy
Jij: estás
Hij/zij/het: está
Wij: estamos
Jullie: estáis
Zij: están

Bijvoorbeeld:

Vrolijk zijn:
of:

Soy alegre, omdat ik nl altijd vrolijk ben
Estoy alegre, omdat ik nl niet altijd vrolijk ben, maar nu wel

Een knappe vrouw:

Esta mujer es quapa,
dat is een eigenschap van haar.

of:

Esta mujer está guapa,
zij ziet er goed uit vandaag.

Zij is koud:

Ella es frío, ze is namelijk frigide

De koffie is koud:

El café está frío, de koffie was warm

Ik ben moe:

Soy cansado, ik ben levensmoe

of:

Estoy cansado, ik ben bekaft

Ik ben getrouwd:

Estoy casado,
omdat ik binnenkort scheiden ga. (Hè?)

Die vrouw is goed:

Esta mujer es buena,
ze heeft een goed karakter

of:

Esta mujer esta buena, ze is een stuk

Dus

Kees is sterk
Kees staat sterk
Ik ben benieuwd.
Ik ben nieuwsgierig
Het huis is midden in het centrum
Ik ben de weg kwijt.
Dit is alweer een slapeloze nacht.

De stoelen zijn rood.
De stoelen blozen
Hoe is het met je?
Ik ben trouw
Ik ben trouw zolang ik je zie
Het is echt uit,
Dit is mijn huis.
Morgen is hij weg.
Het is reuze treurig.
We zijn heel zat.
Ik ben bang.
Waar ben je?
Ik ben misselijk
Hij is weg.
In welke hel ben ik beland?

Kees es fuerte
Kees esta fuerte
Tengo curiosidad de saber...
Soy curiosa
La casa está en pleno centro
Estoy perdida/desorientada
Otra noche en vela/ Nuevamente,
otra noche sin dormir
Las sillas son rojas
Las sillas estan rojas
Cómo estás?
Soy fiel
Estoy fiel
Realmente se acabò
Ésta es mi casa
Mañana él se va
Esto es muy triste
Estamos borrachos
Tengo miedo
Dónde estás tú?
Tengo náuseas/ Me siento mal
Èl se fue
En qué infierno me he metido?

Voorbije tijd Por tiempo indefinido

Het Spaans kent twee soorten verleden; het nabije en het verre verleden. Elk verleden kent een eigen vervoeging van het werkwoord; de **imperfecto** en de **indefinido**.

De **imperfecto** wordt als regel gebruikt bij gewoontes of ter achtergrond informatie (hij kon zich niet binden, hij was een

Amerikaan met Nederlandse ouders).

De indefenido wordt gebruikt bij de dingen die gebeuren (We wandelden door het stadspark, we deden alles wat verboden was). Een voorbeeld van 2 tijden in één zin is: Ik ging naar het strand en het strand was schoon. **Yo fui al la playa y la playa estaba limpia.**

Maar bijzonder is dat in het verschillend gebruik van een verleden tijd er ook gevoelsregels bestaan. Als ik zeg: **Yo he besado a Pablo**, dan betekent dat dat ik Pablo echt gezoend heb, en ook al is het jaren geleden, dan nog herinner ik het me als de dag van gisteren. Als ik echter zeg: **Yo besé a Pablo**, dan was het zoenen van geen enkele betekenis, ook al is het net gebeurd, die zoen hoort wat mij betreft tot het verleden. Tijd is voor een Spanjaard relatief en met het hart verbonden.

Zoals Arthur vroeg: Ben je verliefd op hem, en zal je ervoor vechten, zal je de consequenties van de verkering ooit te aanvaarden, het zou je leven drastisch veranderen, dat is nou mannelijk: Waar heb je het over, feit en fictie, droom en daad, leven of verhaal, ik zou het onderscheid nooit hebben uitgevonden omdat ik haar (hem) niet zo beleef.

De Op dit moment tijd:

Como Arthur me pregunta: estás enamorada de él, y lucharás por él? Esto cambiará drásticamente tu vida. Esto es muy masculino: De que estás hablando, realidad o ficción, sueño o realidad, vida o cuento, yo no puedo encontrar nunca la diferencia porque yo no la vivo de esa manera.

Of de Ooit tijd:

Como Arthur me preguntó: estuviste enamorada de él, y luchaste por él? Esto cambió drásticamente tu vida. Esto fue muy masculino: De qué estabas hablando, realidad o ficción, sueño o realidad, vida o cuento, yo no pude encontrar nunca la diferencia porque yo no la vivo de esa manera.

Of de Misschien tijd:

Como Arthur me preguntaría: te enamorarías de él, y lucharías por él? Esto cambiaría drásticamente tu vida. Esto sería muy masculino: De que estarías hablando, realidad o ficción, sueño o realidad, vida o cuento, yo no podría encontrar nunca la diferencia porque yo no la vivo de esa manera.

Vergaderen Celebrar una junta

Not to the point komen.

De Nederlander houdt het graag kort, 't biedt helderheid, het maakt de zaak overzichtelijk. Wij komen graag zo snel mogelijk tot de 'kern van de zaak'. Spanjaarden draaien vanuit Nederlands perspectief oneindig om de brij heen.

Als je 'de kern de zaak' of 'to the point' letterlijk vertaald, llegar al puncto, dan betekent dat: Je bent te ver gegaan, we stoppen en ik wil het er nooit meer over hebben, we sluiten het af, ik hoef je niet mee te zien, basta, basta, finito.

Ik had inderdaad een grote bek. Begon met dat ik uit Nederland kom, waar er niet hiërarchisch wordt gedacht, je als kunstenaar inspraak had in procedures, en hoe zat dat eigenlijk hier? Dat ik uit Nederland kom en wij zijn handelaars, wat betekent dat als er mogelijkheden zijn dat deze ook benut worden, want dat is goed voor de maatschappij in zijn geheel, en hoe zit dat hier? Dat ik uit Nederland kom en er regels zijn als dat niet anders kan, maar de Nederlander probeert het individu alle mogelijke vrijheid te geven, waardoor de uitzondering op de regel gemeengoed is. En hoe zit dat dan hier?

Flan nam het woord en hield in haar scherpste Spaans een lang betoog. En inderdaad, Spaans ben ik niet. Dit was wat zij mij antwoordde:

Flan contesta:

Tú estás ahora en España, llegaste hace poco tiempo y no sabes mucho de nosotros, tú eres una extranjera. Marieke, aunque no la descartamos, tu manera de expresarte, nos sorprende y molesta. En lugar de ser Holandesa, debieras ser más humana y comprender nuestras formas culturales, aceptando nuestras maneras de llevar a cabo las reuniones de trabajo.

Nos hemos reunidos esta mañana, no para obtener la razón como individuos, sino también para conocernos mutuamente. Cuando tú quieres decir algo, es más importante la forma en que lo dices, la entonación de tus palabras y la calidez que transmites que el mensaje en sí mismo.

Para los españoles es más importante el camino a la verdad, que la verdad misma. Y ese no es un camino recto, sino una senda con curvas y atajos. Los comentarios que tú estas haciendo ahora, no nos interesan, los consideramos muy bruscos, insultantes y poco amables. Si tú quieres quedarte un tiempo aquí, sería conveniente que aprendieras a hablar con tus sentimientos y no con tus pensamientos.

Flan antwoordde:

Je bent nu in Spanje, je bent hier tijdelijk, je kent ons nauwelijks, en je bent een buitenlander. Marieke, waardoor wij jouw wijze van spreken niet direct afwijzen, maar wij schrikken ervan en het doet ons ook pijn. Als je niet zozeer Nederlands, maar meer algemeen menselijk zou zijn, zou je meer in onze cultuur en daarmee ook onze wijze van vergaderen passen.

Wij zijn vanochtend niet alleen bijeen gekomen om als individu gelijk te krijgen, wij zijn hier ook voor onderling persoonlijk contact. Als je iets wil vertellen, dan is de wijze waarop je het vertelt, de melodie van de regels, en de warmte die je daarbij overdraagt voor ons belangrijker dan het rechte eind.

De weg naar de kern is hetgene wat voor ons Spanjaarden telt, en dat is geen recht weg, maar is een pad met vele bochten en zijpaden. In de punten die jij nu maakt zijn wij niet geïnteresseerd, wij vinden je grof, beledigend en erg onvriendelijk, dus als je hier langer wilt blijven zou het verstandig zijn vanuit je hart te leren spreken).

Liefdesuitdrukkingen

Relaciones amorosas

Er moet altijd een nummertje worden gemaakt. Onze enige mogelijkheid om erotiek in te kleden is ongeveer: Nog een kopje thee bij mij?

Dat is voor een Spanjaard heel raar, er zijn duizenden manieren om je wensen, voorkeuren, verlangens in te kleden.

In een Spaanse veroveringssituatie kan je onderstaande verwachten of zelf gebruiken.

Waar houd je van? Hoe houd je ervan?
Hoe zal ik je nemen?

¿Cómo te gusta? ... Al otro lado ... Golosinas, me gusta mucho ¿Dónde vives? Joder Me gusta dormido en los árboles ¿Por qué no? ¿Salimos? Vestidos de terciopelo rojo Y no como en diez días ¿Cómo quieres? Bastante Humedo, ¿no? Espárragos ricos Karma No hay agua caliente Refrito ¿WC, por favor? Zarpap para siempre ¿Que quieres tomar? Crudo Los cigarillos me gustan. Antes pero no despues. Fresca como un rosa. Os amo. Un poco tranquilo, por favor. (E)xamen

Schelden

Insultar

Godverdomme kankereikel. 'Fuck, fuck. fuck.'

Wij Nederlanders schelden vaak met ziektes (kanker, tering, typhus, cholere). Spanjaarden vinden op zo'n manier schelden afschuwelijk, de grens voorbij.

Wij schelden ook veel met geslachtsdelen (kut, lul, eikel, klootzak) In Spanje wordt kut, **Coño**, zeker in het Noorden ongeveer in elke tweede zin als scheldwoord gebruikt. Nooit wordt er echter gescholden met de mannelijke gelachtsdelen. Er is één uitdrukking, es cononudo, zak zijn, maar dat is puur positief. Het betekent zoiets als 'tof'.

Zij schelden heel veel met hoer; **hijo/hija/madre de puta** (hoerzoon/dochter/moeder) wordt veel gebruikt, terwijl wij geleerd hebben dat hoer zijn een respectabel beroep is. Neuken (**joder**) wordt ook heel veel gebruikt. Ook wordt er gescholden vanuit het Katholieke geloof. **Me cago en Dios** (Ik poep in God) is een voorbeeld, maar dit wordt verbasterd tot **me cago en Diez** (ik poep in 10).

Enkele scheldwoorden

Pedazo de puta cabrona hija de puta vete a la mierda vete a tomar por culo, jilipollas marrana subnormal, me cago en tu puta madre la madre que te pario me cago en la ostia mala bestia estúpida

Voetbaltermen

Encuentro de fútbol

Joder, Vengo, Vamos, Hijo de Puta en Ole.
Krachttermen tijdens het spel, zijn, net als bij ons, scheldwoorden.

Aanmoedigingen zijn: **Vengo, Vamos** (Kom op),

Aanvoerder	Jefe/Capitán
Middenstip	Centro
Speler	Jugador
Aanval(ler)	Delantero
Verdedigen (r)	Defender/Defensor
Voorzet	Centro chut
Vleugelspeler	El a la izquierdo /derecha del partido

Spits
Overtreding
Scheidsrechter
Buiten spel
Vrije trap
Kopbal
Hoekschop
Keeper
Gele/rode kaart
Strafschop
Schieten
Doelpunt

Interior
Infracción
Árbitro
(Estar) fuera de juego
un saque libre
Cabezazo
Saque de esquina
Portero
Carta amarilla/roja
Penalty
Tirar (pegar un tira a)
Gol!

Bij het betreden van het veld wordt er in **Camp Nou** altijd het Catalaanse clublied gespeeld. Vooral tegen Real Madrid wordt dit lied luid meegezongen door de **socios**.

El canto del club

Tot el camp, és un clam som
la gent blaugrana tant se val
Dón venim
si del sud o del nord ara estem
d'acord estem d'acord
una bandera ens agermana
Blaugrana al vent
un crit valent tenim un nom
que el sap tothom
Barça, Barça, Barça!!

Clublied Barcelona

Heel het stadion is één schreeuw
Wij zijn de rood-blauwen
Waar we ook vandaan komen
Uit noord of zuid
We zijn het over een ding eens:
Deze vlag maakt ons tot broeders
Rood en blauw in de wind
Eén onverschrokken kreet die de
hele wereld kent:
Barca, Barca, Barca!!

Huis en haard Relaciones de familia

Veel familie verhalen, familieproblemen eigenlijk. Dat heet een mooie Kerst. Familie is heel belangrijk in Spanje. Zo zijn zij in staat specifiek uit te drukken hoe familieleden zich tot elkaar verhouden: Un primo of una prima is je neef of nicht, namelijk het kind van de broer of zus van je ouders. Maar un sobrino of una sobrina is je neef of je nicht, namelijk de dochter of zoon van je broer of zus. De zus van je oma is je tia, de broer van je oma is je abuele, familietermen die wij niet kennen.

Dat ze hechten aan familiale huiselijkheid, betekent niet dat ze hechten aan binnenhuis architectuur. Nederlanders zijn echte klussers, wij weten wat plamuren is, grondverf, een plint, latex, noem maar op. De gemiddelde Spanjaard zal dit soort woorden moeten opzoeken, hij hanteert ze namelijk niet zelf. Deze desinteresse blijkt op een andere manier in dat de bijvoorbeeld de gootsteen, de wc-pot, het bad, maar ook de wasbak allen baño heten: Er spoelt water door, dus. En la cocina bijvoorbeeld is de keuken, maar ook het aanrechtblad; als er maar op gekookt kan worden.

Boodschappen Ir de compras

Ik ging boodschappen doen' (Is altijd een tip). In Nederland zijn er heel veel typisch Spaans producten, olijven, serrano ham, chorizo, magdalena's, honderden soorten wijn, olijfolie volop te krijgen. Wat dat betreft mist de Nederlander in Spanje meer dan andersom, dus ga je bij Spanjaarden op bezoek, neem stroopwafels, ontbijtkoek, drop, hagelslag, nagelkaas, zure haring, kruidenbitter, jenever of ander specifiek Nederlandse etenswaren mee.

El País Guerra mundial al terrorismo

El bacilo del ántrax está a punto de cabar con el correo tradicional. Los norteamericanos ya no confían en sobres que pueden ocultar el polvo mortal. El correo electrónico ha experimentado un gran auge. Unas de las víctimas serán seguramente las tradicionales postales navideñas, que recibirán esta año un golpe definitivo en EE.UU.

En Rusia el debate no se plantea en términos izquierda/derecha, sino sobre el papel de Rusia en el mundo y sus alianzas. Simplificando: occidentalistas y 'euroasiáticos', frente a frente.

Umberto Eco ha intentado moderar la discusión patrioteramente preguntándose sobre la preponderancia de Occidente y recordando que vivimos en la era del mestizaje.

El escritor británico Martin Amis cree que 'será terriblemente difícil y doloroso para los americanos asumir el hecho de que son odiados y odiados de modo inteligible.

Hans-Magnus Enzensberger relacione al terrorista suicida con otras manifestaciones autodestructivas para acabar alertando de que esta violencia nos acompañará en el siglo XXI.

El compositor Stockhausen subleva a los alemanes al calificar los ataques contra las Torres Gemelas como 'la mayor obra de arte jamás realizada. Yo no podría hacer algo similar.'

La periodista Oriana Fallaci resucita y agita Italia con un furibundo artículo de ribetes patrióticos en el que compara la inmigración musulmana con las invasiones napoleónicas.

El País World War Against Terrorism

Het anthrax bacterie staat op het punt een einde te maken aan de traditionele post. De Noord-Amerikanen geloven weliswaar niet dat enveloppen deze dodelijke stof kunnen bevatten, maar het e-mail verkeer is explosief toegenomen. De kerstpost is slachtoffer. Zij zal een dit jaar een definitieve klap te verduren krijgen in de Verenigde Staten.

In Rusland wordt het debat niet in termen van rechts of links gevoerd, maar is de rol van Rusland in de wereld en de vraag wie haar bondgenoten zijn thema. Kort gezegd: De Westerse en de Euro-aziatische identiteit staan recht tegenover elkaar.

Umberto Eco heeft geprobeerd de discussie te matigen. Hij stelde dat het debat een misplaatst chauvinistische toon had die de overheersing van het Westen veronderstelde, en herinnerde ons er aan dat wij leven in een multiculturele tijd.

De schrijver Martin Amis denkt dat het vreselijk moeilijk en pijnlijk voor de Amerikanen zal zijn om aan te nemen dat zij gehaat zullen zijn en wel gehaat op een zeer intelligente wijze.

Hans-Magnus Enzensberger vergelijkt de terroristische zelfmoordaanslagen met andere uitingen van zelfvernietiging om ons er op te wijzen dat deze manier van geweld ons gedurende de 21e eeuw zal vergezellen.

De componist Stockhausen roept alle Duitsers met klem op de aanval op de Twin Towers uit te roepen als 'het grootste kunstwerk ooit gerealiseerd.' 'Ik zal nooit in staat zijn iets soortgelijks voort te brengen,' sprak hij.

De journaliste Oriana Fallaci veroorzaakte ergernis en opwindings in Italië door haar furieuze artikel met patriottische inslag waarin zij de moslimimmigratie vergelijkt met de invasies van Napoleon.

FC Barcelona

Reiziger

Seguro. El lateral Holandes controló la banda izquierda y se sumó al ataque, siendo objetode un penalty. Acabó siendo sustituido por molestias.

De Boer

Líder. Fue el jefe de la defensa azulgrana y estuvo siempre en el sitio adecuado. En las segunda parte, fue quien más sereneo su mantuvo.

Cocu

Poderoso.

Empezó espectacular con una asistencia de gol a Kluivert. Pue el pulmón hasta que la fuerzas le abandonaron perdió fuerzas.

Kluivert

Polivalente. Como en todos los partido, fue el eje de unión entre delantera y centro del campo. Además, abrió el marcador, tras asistencia de Cocu.

Puyol

Bastión. Se limitó a tareas defensivas. Controló bien la banda derecha. Su único lunar estuvo en el gol del Madrid.

Rivaldo

Referente. El brasileño volvió a ser el referente en el juego ofensivo del equipo. Marcó un gol, pero acabó agotado y sustituido en la segunda parte.

Luis Enrique

Listo. Trabajó todo lo que pudo buscando el gol. Clave en entender el juego de contragolpe. Vio una anarilla y no podrá jugar ante el Beckham.

FC Barcelona

Reiziger

Zekerheid. De Hollandse vleugelspeler controleerde de linkerzijde, daarbij had hij een aanval waarmee hij een penalty verwierf. Werd aan het eind vervangen vanwege gevaarlijk spel.

De Boer

Leider. Was de baas van de verdediging van 'blauwrood' en was altijd op de juiste plek. Wekte in de tweede helft het meeste rust en vertrouwen.

Cocu

Krachtig.

Begon spectaculair, gaf de voorzet voor het doelpunt van Kluivert. Hij was de longen van het elftal totdat hij zijn krachten verloor.

Kluivert

All round Zoals altijd was het de spil tussen de vleugels en het centrale middenveld. Daarbij creëerde hij, met de hulp van Cocu, met zijn doelpunt ruimte.

Puyol

Bastion Richtte zich alleen op de verdediging. Had goede controle over de rechterzijde. Zijn enige zwakke punt was tijdens het doelpunt van Madrid

Rivaldo

Centrale middelpunt

De Braziliaan is terug. Nogmaals

de centrale aanvaller van het elftal. Maakte een doelpunt, maar werd vanwege uitputting in de tweede helft vervangen.

Luis Enrique

Sluw. Gaf alles wat hij had om een doelpunt te maken. Daarnaast was hij de sleutel in de verdediging. Heeft een gele kaart gekregen en kan nu niet spelen tegen Beckham.

Horoscopo

Aries

No debes derrochar energías diluyéndolas en el mal humor. Debes canarizarlas hacia cosas positivas que te enriquezcan. Cuidado con la ambición.

Tauro

Cierto influjo de Venus te va a llevar a ensoñaciones que están fuera de la realidad. Menos mal que se ompondrá tu apego a la tierra firme.

Géminis

Es posible que te ofrezcan entrar en in negocio lucrativo. Pero ten cuidado con el fondo del asunto, porque no es oro todo lo que reluce.

Cáncer

Vas a notar que los sentimientos son lo más importante para ti hoy. Puede ser un arma de doble filo, así que no juegues con fuego

Leo

No estaria de más que cuidases con más atención tu espalda, porque pueden aparacer dolores. Date unos buenos pasajes o haz natación.

Virgo

A los virgos les agrada la soledad, pero hoy no van a poder disfrutar de ella, porque se verán en medio de relaciones sociales o lobarales.

Libra

Venus, tu planeta dominante, está muy activo y esto significa que las relaciones amorosas y afectivas serán lo que más te importe.

Escorpio

Te costará esfuerzo concentrarte en el trabajo porque hay cosas que no te gustan como funcionan, pero no puedes cambiarlas de un plumazo.

Sagitario

Te interesarán mucho los problemas de los demás del mundo en general. Crees que tu grano de arena es importante, y realimante es así.

Capricornio

Te tiene preocupado tu salud, pero es más la importancia que le das que la que tiene realmente. Tómate unos días de descanso

Acuario

Busca alianzas con un gémini para asuntos relacionados con los negocios o el trabajo. Será un buen tandem para proyectos y negocios.

Piscis

No huyas de la situación afectiva que se va a presentar. Es mejor que la afrontes con total entereza y sinceridad. Si no, te vas a arrepentir.

Horoscoop

Ram

Je moet je energie niet zó gebruiken dat je er chagrijnig van wordt. Richt je energie op positieve zaken, op dat wat je leven verrijkt. Pas op met ambitie.

Stier

Zekere invloeden van Venus zorgen ervoor dat je je illusies maakt die buiten de realiteit staan. Maar al snel sta je weer met beide voeten op de aarde.

Tweeling

Het is mogelijk dat je een financieel gunstig aanbod wordt gedaan. Maar wees voorzichtig, deze zaak kent ook een achterkant, het is niet alles goud wat er blinkt.

Kreeft

Je merkt dat gevoelens voor jou het belangrijkste zijn vandaag. Maar het mes snijdt aan twee kanten, dus speel niet met vuur.

Leeuw

Het zou goed zijn als je wat meer aandacht zou besteden aan je rug, want hij kan pijnlijk worden. Neem een goede massage of ga zwemmen.

Maagd

Maagden houden van alleen zijn, maar vandaag kunnen jullie niet genieten, want jullie zullen in het middelpunt van de aandacht staan

Weegschaal

Venus, de overheersende planeet, is zeer actief, en dat betekent dat liefdes- en vriendschapsrelatie belangrijk worden.

Schorpioen

Het kost je moeite je te concentreren op je werk. Er zijn zaken waarvan het functioneren je niet bevalt, maar je kan ze niet in een zucht veranderen.

Boogschutter

Je interesseert je in problemen van anderen en de wereld in het algemeen. Je denkt dat alles een steentje bijdraagt, en eigenlijk is dat ook zo.

Steenbok

Je bent bezorgd over je gezondheid, maar je maakt dat belangrijker dan het is. Neem een paar dagen vrijaf.

Waterman

Zoek als handelspartner of collega een tweeling. Jullie zullen een goed team zijn in projecten en zaken.

Vissen

Vlucht niet uit de liefdesrelatie die je wordt aangeboden. Het is beter je te concentreren op totale overgave en eerlijkheid. Zo niet zal je het berouwen.

El tiempo

Prognóstico

Un frente pasará por el norte. Un sistema frontal de escasa actividad romperá la monotonía anticiclónica de los últimos días. Pasará por el norte para dejar lloviznas y algún chubasco en Galicia y el Cantábrico. Tormentas en el Pirineo y el este de la Península. Soleado en el resto. Tras él, bajarán las temperaturas.

Alguna Tormanta y Más Fresco en el Norte.

Se abrirán grandes claros en la costa norte de Galicia y en el Cantábrico, donde se espera un día fresco, muy agradable. Por contra, en el resto del país las temperaturas seguirán siendo muy altas, en especial en el sur. El cielo permanecerá despejado. En el Pirineo de Aragón y Cataluña, así como en el Sistema Ibérico, alguna tormenta por la tarde.

Nueva Borrasca en Las Islas Británicas. Una nueva perturbación se acercará a Irlanda, el Reino Unido y el norte de Francia para dejar vientos moderados del oeste, ambiente fresco y algunos chubascos. El día será variable y caerán algunas gotas en Holanda, Bélgica,

Dinamarca, Alemania, Noruega y Suecia. En esos países temperaturas sin cambios. Nuevas tormentas en los Alpes. En Suiza y el sur de Alemania serán fuertes. Las temperaturas no experimentarán cambios importantes. Ambiente sofocante en el Mediterráneo y en la península Ibérica.

Het weer

Voorspelling

Vanuit het noorden ontstaat er een front. Een matige verstoring onderbreekt het bestaande stabiele weer van de afgelopen dagen. Dit front veroorzaakt regen en buien in Galicia en de Cantábrico Zee. Stormen in de Pyreneeën en in het oosten van de Schiereiland. Zonnig in de rest van de regio. Na het passeren van het front, zal de temperatuur om laag gaan.

Stormachtige winden en koeler in het Noorden.

Gedeeltelijke opklaringen aan de noord kust van Galicia en de Cantábrico Zee, waar een aangename, koele dag is te verwachten. In de rest van het land, heel warm, de temperatuur blijft hoog, met name in het zuiden. Heldere hemel. In de Pyreneeën, Aragon en de Iberische Systeem, stormachtige weer in de namiddag.

Zware regen in de Britse Eilanden.

Lagedrukgebied veroorzaakt matige, westerse winden, lagen temperaturen en buien in Ierland, Verenigd Koninkrijk en in het noorden van Frankrijk. Wisselvalliger weer met af en toe een bui in Nederland, België, Denmark, Noorwegen en Zweden. In deze

landen zijn er geen verandering in de temperatuur. Nieuwe stormen in de Alpen. Zware stormen in Zwitserland en in het zuiden van Duitsland. De temperatuur vertoont weinig variatie. In het Middellandse Zee en op het Iberische Schiereiland, extreem warm weer.

Geschiedenis

Rond het jaar 0 overmeesterden de Romeinen de aanwezige bevolking en bouwden er een legerplaats, die in de loop der tijd uitgroeide tot een ommuurde vestingstad. Rond de 13e eeuw veranderde de stad in een handels- en havenstad en werd er een enorme stadsmuur gebouwd. Het ommuurde stadsdeel heet nu de ciutat vella, het oude gotische centrum.

Castilië werd een steeds grotere concurrent waardoor begin 18e eeuw een enorme stadsmuur gebouwd werd ten koste van een complete volksbuurt. Barcelona groeide en stikte binnen de nieuwe muur. Pas 1775 werd een gedeelte gesloopt en werd La Rambla aangelegd. In 1860 werd de muur geheel gesloopt (en werd l'Eixample aangelegd). Barcelona ontwikkelde zich als een rijk culturele, maar ook links anarchistische stad. Lluís Companys sprak in 1933 de Catalaanse staat uit, een socialistische republiek, en werd door de regering met 3500 anderen opgepakt en omgebracht. Barcelona werd in 1939 door het Franco leger bezet, en de Mont Juïc werd de executieplek voor linkse Republikeinen. Catalaanse taal en cultuur werden verboden, ook werd er alles aan gedaan om Real Madrid en niet FC Barcelona de beste voetbalclub te laten zijn. Het enige recht van de vrouw was een groot gezin voortbrengen. Voorbehoedmiddelen waren verboden, scheiding en abortus onmogelijk. Zonder toestemming van haar man mocht een vrouw niet werken, een vrouw mocht geen eigen bankrekening bezitten, mocht ook niet alleen reizen. Het eigen vermogen van de kwam in handen van de man. Een vrouw had als moeder geen ouderlijk gezag. Bij overspel kreeg zij straf, hij niet. Officieel heette dit dat een vrouw handelingsonbekwaam was. Na de dood van Franco in 1975 werd Barcelona weer een socialistische stad, en Catalonië is sinds 1980 een 'autonome regio' en heeft een eigen president. (Wat niet betekent dat er niet veel dieven, daklozen, drugsverslaafden en illegale hoertjes zijn).

Barceloneta

In de eerste helft van de 18e eeuw moest er citadel gebouwd worden (waar nu het stadspark is). Een Belgische militair ingenieur bedacht een plan waardoor de opstandige bewoners goed in de gaten gehouden konden worden: Rechte straten en geen binnenterreinen. Het rooster is nog steeds te herkennen. Barceloneta bleef links-Anarchistisch, was vol 'anti-burgers'. Na Franco wilde het stadsbestuur Barceloneta slopen en er luxe appartementen bouwen. Na groot protest is het niet door gegaan.

L'Eixample is een vierkant raster van straten (heel goed op de kaart te zien). De architect Cerdà bedacht de wijk in 1859. Het was een socialistisch stedenbouwkundig plan. Arbeiders leefden in de stad zonder licht, lucht en ruimte. Het water was verontreinigd, de lonen laag en de katholieken deden alsof er niets aan de hand was. De uitgeschreven prijsvraag verloor hij, maar vreemd genoeg mocht hij toch bouwen.

Het zijn vele grote woonblokken waarvan de hoeken zijn afgehaald, zodat de hoeken pleintjes konden worden. Ieder binnenblok kreeg een grote gemeenschappelijke tuin. Tijdens het bouwen overleed Cerdà en projectontwikkelaars gingen er met het plan vandoor. De blokken werden hoger en het groen werd niet aangelegd, sociale en medische voorzieningen waren overbodig geworden, en omdat niemand zich meer aan de bouwvoorschriften hield, verkrotte de meeste blokken snel.

Een weinig Catalaans

dag	hola
goedendag	bon dia
goedemiddag	bona tarde
goedenavond	bona nit
tot ziens	adeu

astublieft	si us plau
dank u wel	gràcies
hoe gaat het	com va

vandaag	avui
gisteren	ahir
morgen	demà

ja nee	si no
groot klein	gran petit
links rechts	esquerre dret
bezet vrij	ocupat lliure
met zonder	amb sense
nieuw oud	nou vell
open gesloten	obert tancat
snel langzaam	ràpid lent
goedkoop duur	barrat car

ontbijt	esmorzar
lunch	cenar
avondeten	sopar

ik eet geen vlees	no puc menjar carn
-------------------	---------------------------

Culinàrio

Het eerste Catalaanse kookboek verscheen in 1324. Omdat Barcelona een havenstad is, heeft de keuken invloeden van andere culturen. Kenmerkend is originele zuinigheid; vlees en vis of kip en garnalen worden sans gène gecombineerd. Alle etenswaar wordt tentoongesteld op de Boqueria, de markt aan de Rambla.

's Middags om een uur of 2 is de hoofdmaaltijd, de Cenar, bestaande uit de primer plato of entremesos, de segundo plato, en postres. Sopar is na negen uur 's avonds.

Mar i Montagna (zee en bergen) zijn gerechten waarin schaaldan wel schelpdier, vlees, vis, wild en of kip gecombineerd worden. (Met chocolade erbij).

Basis ingrediënten zijn knoflook, tomaat, paprika, ui, amandel, peper, zout.

Pa amb tomàquet is een dikke geroosterde boerenboterham waarover een gehalveerde tomaat wordt uitgesmeerd, dat wat zout en olijfolie (arbecuina).

Ook van hier is de alioli, olijfolie met knoflook, zout en citroen (en geen eidooiers).

Dan is er de zeeduivel (**Rape**). Dit is de lelijkste vis van de atlantische oceaan, heeft niet veel smaak, maar is wel stevig, en heeft geen graten. Je ziet vaak Sopa de Rape (zeeduivel soep), of Suquet (stoofschotel). Sepia is kwal, lekker.

Mariscos zijn zeevruchten. De Gamba Roja is een garnaal van zo'n 15 cm., de Gamba Blanca is kleiner, de grootste heet de Gamba Llagostinera. Ze worden gebakken met olie, knoflook, zout.

Er zijn heel veel soorten paddestoelen (**Setas**), en minstens zoveel soorten worsten, zoals Bulls, waarin tong en lever is verwerkt of **Botifarra de Perol**, worst met suiker, citroen en kaneel. Het nationale gerecht is de **Escudella i Carn d'olla**, vermicelli-soep met daarna het vlees waarvan de soep getrokken is.

Dan de **Crema Catalana**. (Suiker, eidooier, kaneel, melk, met een laagje caramel). Traditioneel wordt het alleen op 19 maart gegeten, Santa Joseph, maar het is er overal en altijd, kant en klaar.

Met Kerstmis eet de Catalaan **Turrón de Navidad**, amandelnougat, met Driekoningen een met marsepein gevulde krans, met Carnaval **Coca de llardons**, zoet deeg met spek en met Goede Vrijdag al of niet gevulde donuts.

De Catalanen zijn traditioneel geen Tapas eters, toch zijn ze bijna overal verkrijgbaar. Het Spaanse buitenshuis leven heeft een cultuur van een praatje met een drankje en een hapje erbij. Het ontstaan van de tapa is onzeker. Er is een verhaal dat koning Alfonso X, regerend in de 13e eeuw o.a. over Castilië, moest vermageren, waardoor zijn kok hem alleen nog hapjes serveerde. Andalusiërs vinden dit onzin; bij het buiten leven dronk men graag een glaasje zoete sherry. Dat trok insecten aan, waarop een dekseltje (tapa) op het glas werd gezet, waarin wat vis/olijven/worst lag. Maar ook is het mogelijk dat de tapa cultuur Moors is, in Noord-Afrika is het serveren van vele hapjes een teken van gastvrijheid. Tip: Als je hammen aan het plafond ziet hangen, betekent dat meestal dat de tapas goed zijn.

Alcohólico

Wijn

Catalonië is hét gebied van de Cava, de Spaanse champagne. Cava gist op de fles, de suiker wordt door gist omgezet in koolzuur. Cava bestaat normaliter uit drie druivensorten; de Xarello, de Macabeo en de Parellada, maar je ziet ook wel Chardonnay Cava. De aanduiding (extra) brut, (semi) seco en dulce slaan op het suikergehalte (van 5 tot 55 gram per liter). Echte Cava herkent men aan de vierpuntige ster onder de kurk. Hoewel het in overvloed aanwezig is, wordt het niet veel gedronken.

Omdat Catalaanse druiven op verschillende hoogte groeien is het verschil in smaak groot. Penedes is het wijngebied iets ten zuiden van Barcelona. Langs de zee worden vele druivensorten geteeld, die zowel lichte witte wijn (Chardonnay bijv), als een zware Merlot, Cabernet, of Ull de Llebre voortbrengen. Echt goed kan de wijn uit Priorat zijn, gemaakt van garnacha en carinena druiven. Dan is er nog de witte wijn van D.O. Taragona, de rancios van D.O. Terra Alta en de rosé van D.O. Alello bijv.

Bier

De Romeinen, die voor de 8e eeuw het Iberisch schiereiland bezaten, dronken een met gist gefermenteerde drank, die zij ceria noemden. De inval van de Arabieren maakte drinken taboe. In de 16e eeuw kwam koning Karel I, een Belg, aan de macht en maakte een klooster tot brouwerij. Bier is een drank ontstaan door gisting van graan of ander zetmeelhoudende gewas, hop geeft het smaak. Spaans merken: Estrella Damm (neutraal), Vol damm (lekker), Cruzcampo (zoetig), San Miguel (o.k.).

Absinth

Bekend als kunstenaars drank (Vincent van Gogh heeft er zo wordt gezegd, zijn gele periode aan te danken had, en wie kent 'het glas absinth'-beeldje van Picasso niet?) Absinth komt echter uit Frankrijk, waar het in 1909 verboden werd omdat de thujon in de drank hallicunerend zou werken, gevaarlijker echter was het voor de kleur toegevoegde kopersulfaat. Spanje is vooral 'absinthland' omdat het er nooit verboden is. Uit eigen land komt Lasala (50%), droppig met citroenmelisse, goed te doen. Drink het met een smeltend klontje suiker. Laat de gifgroene Rodnik's (70%) staan.

Brandy

De Moren gebruikten de alcohol in Jerez voor parfum. De Hollanders importeerden eeuwen later het destillaat. Toen een order niet doorging, werd het destillaat (die nu nog holanda heet) in sherryvaten gestopt; De Brandy was daar. Solera, Soleira (Gran) Reserva geeft de kwaliteit aan. (Mijn voorkeur heeft Mascaró).

Ouroucho

is een destillaat van druiven, is een lekkere doch gemene borrel.

Carta del menú

bocata	broodje
a la brasa	gegrild
a la plancha	in meelpap gefrituurd
café sol	zwarte koffie
café amb llet	koffie verkeerd
vi negre	rode wijn
peix i marisc	vis- en schaaldier
bonito	tonijn
truita	forel/tortilla
pop	inktvis
pollastre	kip
vaca	rundvlees
vedella	kalfsvlees
xai	lamsvlees
aminade	sla
suc	sap
manduixes	aardbeien
tatonja	sinaasappel
raïm	druiven

En begin elke zin met vale (zeg balle)

guappa	knap, lekker
hombre verde	bosjesrukker

Flamenco

Ook al heeft Catalonië geen flamenco traditie, het is er wel (zie tips), meestal is het zigeuner flamenco, een ruwe, pure vorm. Het begrip is waarschijnlijk ontstaan vanuit: **fellah man-gu** (zwerfer) en **flehencon** (zanger). Flamenco is kunst die men niet vanuit het hoofd begrijpt, maar vanuit de menselijkheid.

De schoonheid van de flamenco is groot wanneer hetgene zij brengt innerlijk gegroeid is en vanuit de ziel gebracht wordt, zonder 'el nervio, la sangre y la vida' betekent de zang niets, het moet cante jondo zijn: Diep, echt.

Liefde, tekort, armoede, dood en onrecht zijn vaste thema's, het is de klacht van een minderheid. 'Een mens kan niet tot het diepste in zichzelf gaan zonder zich van eigen verscheurdheid bewust te zijn.' Technische perfectie is ondergeschikt aan het overbrengen van emotie, oprechtheid en eerlijkheid zijn leidraad, waarbij privé gevoelens worden uitgebreid tot algemeen menselijke onrust.

De coplas, -verzen-, zijn niet bedacht om verkocht te worden, en het aanmoedigen, -el jaleo-, is in samenspel met de vertolkers, het publiek is actief onderdeel van het geheel. Saamhorigheid ontstaat op grond van vertrouwen.

Het is een vorm van individualiteit die vooral bestaat uit heel goed kunnen luisteren naar dat wat plaats heeft, niet dat het individu niet bestaat, maar autonomie wordt anders gedefinieerd, namelijk vanuit concentratie op de ander, het handelen van de ander is de bron van het eigene, en het eigene dient de groei van het geheel.

Día de fiesta

01 januari-nieuwjaar, **06 januari**-Driekoningen, 3 dagen voor vasten-Carnaval, **03 maart**-Festes de Sant Medir de Gràcia, Week voor Pasen-Semana Santa, Goede Vrijdag, 1e en 2e paasdag, **23 april**-Dia de Sant Jordi, **zondag na 23 april**-Festa de la Serdana, april/mei-Feria de Abril, **1 mei**-Dia de Treball, 1e Pinksterdag, 11 mei-Santa Anastasi, **23,24 juni**-Dia de Sant Juan, Middernachtsfeest, juni/juli-Festival de Grec, augustus-Festa Major de Gràcia, **15 augustus**-Maria Hemelvaart/Festa Major, **24 augustus**-Festa Major de Sants, **11 september**-La Diada Nacional de Catalunya/Catalaanse onafhankelijkheid, **half september**-La Diadeta de Barceloneta, **24 september**-Feste de la Mercè, september/oktober-Festa Major de Barcelo-

neta, **12 oktober**, Dia de la Hispanidad, **1 november**-Tots Sants, 8-24 december, Fira de Santa Llúcia, 6 december-Dia de la Constitucion, **25,26 december**-Kerst, **31 december** -Revetlla de Cap d'Any.

Dan zijn de winkels dicht.

NAWOORD

Van september tot en met december 2001
verbleef ik in Barcelona.

Ik leefde van peseta's.
In plaats van moeder was ik zoekende vrijgezel.

Pim Fortuyn was in opkomst, maar niet dood,
een inval in Irak was onvoorstelbaar,
net als bomaanslagen in de metro's van Londen en Madrid,
laat staan de moord op Theo van Gogh.

Nederland was een internationaal sociaal voorbeeld,
waar ik deel van was.

Deze persoonlijke ervaring lijkt verouderd,
maar is juist daarom ook weer nieuw.

Marieke van der Lippe

COLOFON

